
Shri Bodhayanamatadarshah

श्रीबोधायनमतादर्शः

Document Information

Text title : Bodhayanamatadarshah

File name : bodhAyanamatAdarshaH.itx

Category : raama, rAmAnanda, upadesha, advice, major_works

Location : doc_raama

Author : pUrNAnandAchArya

Proofread by : Parashara Ranganathan

Latest update : January 23, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2024

sanskritdocuments.org

श्रीबोधायनमतादर्शः

अथ जगद्गुरु श्रीपूर्वार्णनन्दाचार्य सिद्धान्तसार्वभौम विरचितः
श्रीबोधायनमतादर्शः ।

(प्रमिताक्षरावृत्तिसारः सडस्रश्लोकी)

स्वशताब्दीमहोत्सवे श्रीपूर्वार्णनन्दाचार्योपदिष्टो वेदान्तप्रबन्धः

रामं बोधायनं नत्वा विद्वानन्दं गुरुं तथा ।

बोधायनमतादर्शं कुर्वे सिद्धान्तबुद्धये ॥ १ ॥

यो ब्रह्मार्णं विदधाति धृत्ये तच्छ्रुतिमानतः ।

रामो विधि विधायाद्यौ तस्मै वेदं हि दत्तवान् ॥ २ ॥

प्रधानक्षेत्रज्ञापतिर्गुणेश इति च श्रुतौ ।

प्रधानशुभब्रह्मेति तत्त्वत्रयं समीरितम् ॥ ३ ॥

अयेतनं प्रधानं हि तत्र च त्रिगुणं जडम् ।

ब्रह्मार्णधिष्ठितं तस्य जगतः कारणं मतम् ॥ ४ ॥

अजडश्चेतनो शुभो, जगद्व्यापारवर्जितः ।

अजडं येतनं ब्रह्म जगज्जन्मादिकारणम् ॥ ५ ॥

शुभश्च प्रकृतिर्ब्रह्मदेहत्वाद्धि विशेषणे ।

शरीरी योऽयोर्ब्रह्म विशिष्टं तद्व्ययेन च ॥ ६ ॥

ननु रामे शरीरित्वात् भोक्तृता सुभद्रुःभयोः ।

न उ वै सशरीरस्य प्रमाणं यात्र वर्तते ॥ ७ ॥

मैवं दृग्भादिभोक्तृत्वे शरीरित्वं न कारणम् ।

किन्तु पापादिवैशिष्ट्यं भूपालयोरयोरिव ॥ ८ ॥

सूक्ष्माचिन्त्यिद्विशिष्टः श्रीरामो ब्रह्म हि कारणम् ।

स्थूलाचिन्त्यिद्विशिष्टस्तु कार्यं ब्रह्म स भाषितः ॥ ९ ॥

द्वयोर्विशिष्टयोश्चाथ कार्यकारणरामयोः ।

“सदेव सोभ्येदमग्र आसादिति श्रुतौ यतः ॥ १० ॥

अैक्यमापादितं तस्माच्छ्रीमद्बोधायनो मुनिः ।

मेने य सुमतं श्रौतं विशिष्टाद्वैतसंज्ञकम् ॥ ११ ॥

अपिलाः श्रुतयो द्वैते याद्वैते सङ्गता न हि ।

विशिष्टाद्वैतवादे तु सर्वास्ताः सङ्गतिं गताः ॥ १२ ॥

अद्वैतबोधिकाः काश्चित् काश्चिद् द्वैतावबोधिकाः ।

घटकश्रुतयः काश्चिदन्तर्यामिप्रबोधिकाः ॥ १३ ॥

अप्रामाण्यं भवेत् तासां विरोधेऽभिमतं मिथः ।

विशिष्टाद्वैतिभिस्तासां द्वियतेऽतः समन्वयः ॥ १४ ॥

अद्वैतश्रुतयो बोध्या विशिष्टब्रह्मबोधिकाः ।

नान्यश्रुतिमतानां हि तत्वानां प्रतिषेधिकाः ॥ १५ ॥

परं ब्रह्म य तद्वाच्यं त्वद्वाच्यं त्वच्छरीरकम् ।

तत्त्वमसीतिवाक्येन तूक्तोऽभेदस्तयोर्द्वयोः ॥ १६ ॥

द्वैतश्रुतिसमूहस्तु विद्महिः सम्मतः भलु ।

सिद्धिसिद्धीशतत्वानां पार्थक्येनावबोधकः ॥ १७ ॥

आत्मत्वमीश्वरस्याथ सिद्धयितोश्च देवता ।

सर्वाभिर्विनिवेद्येते घटकश्रुतिभिः किल ॥ १८ ॥

वेदान्ततत्त्वविद्भिश्च कार्यकारणभेदतः ।

सिद्धसिद्ध्यां विशिष्टं तु ब्रह्म य द्विविधं मतम् ॥ १९ ॥

स्थूलाचिच्छिद्विशिष्टं हि ब्रह्मकार्यं प्रकीर्तितम् ।

सूक्ष्माचिच्छिद्विशिष्टं तु ब्रह्म कारणमुच्यते ॥ २० ॥

अद्वैतं मन्यते प्राज्ञैर्ब्रह्मणोश्च विशिष्टयोः ।

विशिष्टाद्वैतसिद्धान्तस्तस्माच्छ्रुत्यनुमोदितः ॥ २१ ॥

अत एवास्मदार्यबोधायनादिसम्मतः ।

विशिष्टाद्वैतसिद्धान्तो लोके विजयतेतराम् ॥ २२ ॥

सर्वासां य श्रुतीनां हि श्रुतानन्देन धीमता ।

अेवं समन्वयः प्रोक्तः सर्वश्रुतिसमन्वये ॥ २३ ॥

ईश्वरः

अनित्यकृलकं कर्म श्रुत्या ज्ञात्वा मुमुक्षुभिः ।

यन्नित्यकृलकं तद्धि कर्तव्यं ब्रह्मवेदनम् ॥ २४ ॥

जगज्जन्मान्छित्तुश्च ब्रह्म वेदान्तबोधितम् ।

बहु स्यामि तिस्रुल्पाकारको जानकीश्वरः ॥ २५ ॥

जगत्सृष्ट्यादिकर्ता श्रीरामो ब्रह्म परात्परम् ।

श्रीबोधायनगीतायामिति रामस्य ब्रह्मता ॥ २६ ॥

दृश्यमानं जगत् सर्वं येतनायेतनात्मकम् ।

अदृश्यरूपतां प्राप्य श्रीरामे कारणे स्थितम् ॥ २७ ॥

अक्षरं वीयते तावत् तमसीति श्रुतौ मतम् ।

तमश्च लोयते रामे श्रीरामो न य कुत्रचित् ॥ २८ ॥

रामात् परतरं तत्त्वं नान्यदस्ति हि डिञ्चन ।

सर्वस्य प्रभवो रामो रामात् सर्वमिदं जगत् ॥ २९ ॥

नामरूपङ्गियोभिश्च रामे सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

दृश्यत्वेनोत्थितं सर्वं रामात् काष्ठाद् यथाऽनलः ॥ ३० ॥

घटवती धरा पूर्वं घटशून्या प्रतीयते ।

पश्चाद् घटेन युक्ता सा सविशेषाऽनुभूयते ॥ ३१ ॥

तथा विकल्पशून्योऽपि सविकल्पो हि राघवः ।

सर्वावस्थास्थितस्यास्य ल्याधारश्चाप्सिलस्य सः ॥ ३२ ॥

सविकल्पाविकल्पत्वे ईक्षणीये य राघवे ।

वीक्ष्यते वटवीजे यद् वटो नापि हि वीक्ष्यते ॥ ३३ ॥

अव्यक्तं कारणे रामे सर्वं कार्यं य व्यज्यते ।

तथा न सकलं रामः सर्वमेव य राघवः ॥ ३४ ॥

सर्वाधारतया श्रीमदरामश्चैकोऽद्वयः परः ।

तदेकायनतो रामः सर्वं नैवात्र संशयः ॥ ३५ ॥

उपादानं निमित्तं य सर्वस्यैको हि राघवः ।

उर्णानाभिर्यथा तन्तोर्मन्यते कारणाद्वयम् ॥ ३६ ॥

उपादानत्वमेतस्य विश्वस्य ब्रह्मणि किल ।
 सदेव सोम्येदमत्र धत्यादिश्रुतिसम्मतम् ॥ ३७ ॥
 न ब्रह्मा नाऽपि विष्णुश्च नो तदासीन्मछेश्वरः ।
 तदासीद् भगवान् रामः सूक्ष्मसिद्धिश्चरिरीरकः ॥ ३८ ॥
 उपादानतया रामे विकारः सम्भवेन्ननु ।
 मैवं विशिष्टरामस्य मतः स य प्रकाश्योः ॥ ३९ ॥
 स्वभावे य स्वरूपे य विकारः प्रकृतेः भवतु ।
 विकारः सोऽथ ञ्जवस्य स्वभाव एव मन्यते ॥ ४० ॥
 विशेष्यब्रह्मणः सोऽथ न स्वरूपस्वभावयोः ।
 ब्रह्मोपादानतावादिश्रुतिकोपोऽपि नो भवेत् ॥ ४१ ॥
 साङ्ख्यास्तु जगतो उेतुं मन्यन्ते प्रकृतिं किल ।
 सुभृदुःखात्मकं याथ मोडात्मकं जगद् यतः ॥ ४२ ॥
 वर्त्तते य जगत् तस्मात् सत्त्वादित्रिगुणात्मकम् ।
 प्रधानं त्रिगुणं तस्मादुपादानं य तस्य हि ॥ ४३ ॥
 मृदात्मकघटस्यात्रोपादानं य मृदेव हि ।
 सद्वाय्यप्रकृतिज्ञानाद् विश्वज्ञानं भवेदपि ॥ ४४ ॥
 धृति येद् युक्तता नास्य रथनानुपपत्तितः ।
 अथेतनप्रधानस्योपादानावगमः कथम् ॥ ४५ ॥
 वैषम्यं य कथं सृष्टेः कर्माज्ञानाथ्य दृष्टिनाम् ।
 रजःसत्वसुयोगाथ्य क्रियाज्ञानोभयं न हि ॥ ४६ ॥
 येतन एव तद्योगात् क्रियाज्ञानद्वयं यतः ।
 अथिज्ज्ञानात् कथं ज्ञातं भवेत्स्त्रिदशिदात्मकम् ॥ ४७ ॥
 नाथेतनं जगत् किन्तु येतनाथेतनत्वकम् ।
 अथेतनं प्रधानं स्याथ्येतनकारणं कथम् ॥ ४८ ॥
 कथं नु येतनं ब्रह्माथेतनकारणं भवेत् ।
 मैवं यिताऽयिता यस्माद् विशिष्टं ब्रह्म सम्मतम् ॥ ४९ ॥
 उपादानं मतं ब्रह्म सिद्धिद्वारकं यतः ।
 प्रकारांशे विकारस्तद् ब्रह्मणो निर्विकारता ॥ ५० ॥

येतनेनानधिष्ठाने प्रवृत्तिः प्रकृतौ कथम् ।
 दधिस्वरुपतां याति येश्वराधिष्ठितं पयः ॥ ५१ ॥
 सर्वस्येशनियन्तृत्वं योऽप्स्वादिकश्रुतौ श्रुतम् ।
 अयेतनगुणानां तु मिथश्चाङ्गाङ्गिता कथम् ॥ ५२ ॥
 पुरुषसन्निधौ येत् सा तदास्यात् सृष्टिनित्यता ।
 पुंसः प्रवर्त्तकत्वे तस्थौदासीन्यं न सम्भवेत् ॥ ५३ ॥
 न स्यात् साम्यदशा तेषा गुणानां य स्वतः व्युत्तौ ।
 तदानीमितराभावाय्येतरस्मात् सा व्युत्तिः ॥ ५४ ॥
 श्रुतं सर्वत्र वेदान्ते जगतो ब्रह्म कारणम् ।
 सद्यवाय्ये लीयते यात्मा सद्वाय्या प्रकृतिर्न तत् ॥ ५५ ॥
 तदैक्षते ति सद्वाय्ये ईक्षाणं हि यतः श्रुतम् ।
 सद्वाय्या प्रकृतिस्तस्मादीक्षाणाभावतो न हि ॥ ५६ ॥
 येतनस्य हि धर्मस्य सर्वसम्मतमीक्षाणम् ।
 कदाचिद्यथञ्चिन्न प्रकृतौ तस्य सम्भवः ॥ ५७ ॥
 तेजस्ययेतने यापि तत्तेज ऐक्षत इति ।
 ईक्षाणं य श्रुतं गौणं प्रकृतौ तद्भवेत् नु ॥ ५८ ॥
 मैवमुत्तरवाक्येषु यात्मशब्दः श्रुतो यतः ।
 स येतनस्ततस्तस्य येक्षाणं मुष्यमेव हि ॥ ५९ ॥
 तेतेज ऐक्षत यादावन्तर्यामिणो ईक्षाणम् ।
 मुष्यमेव तु तस्यापि तेजोऽन्तस्थो हि येतनः ॥ ६० ॥
 सख्यब्दवाच्यनिष्ठस्य मोक्षस्य योपदेशतः ।
 जगद्धेतुः परब्रह्म सद्वाय्यं प्रकृतिर्न हि ॥ ६१ ॥
 वदन्ति सृष्टिययायां वैशेषिकानुयायिनः ।
 क्षित्यमेजः समीराणां लेतवः परमाणवः ॥ ६२ ॥
 न रभ्यं कथनं तेषां विकल्पासङ्गता यतः ।
 सावयवा न वा तैश्च स्वीकृताः परमाणवः ॥ ६३ ॥
 तेषामवयवानां य तथाभूतेऽनवस्थितिः ।

आधः पक्षो न तद् रभ्यः समीचीनो न यान्तिमः ॥ ६४ ॥

तेषामवयवाभावे संयोगो न भवेन्मिथः ।

अंशं विना तु संयोगः कथञ्चित् सम्भवेन्न हि ॥ ६५ ॥

अन्यथा यैकदेशस्थैः स्वाधिकदेशवर्तिनः ।

न स्यात् कार्यस्य यारम्भः तैः परमाणुभिः भलु ॥ ६६ ॥

नास्पृष्टेऽवयवैर्देशे दृष्टाऽवयविनः स्थितिः ।

दिग्भेदात् परमाणूनां स्यात् सावयवतैव य ॥ ६७ ॥

तन्मते परमाणूनां स्पन्दे संयोगहेतुता ।

स्पन्दकारणता याथ ज्वाद्ये हि मन्यते ॥ ६८ ॥

समवेतमदृष्टं तज्ज्वाये नो परमाणुषु ।

स्पन्दे हि परमाणूनां कथञ्चित् कारणं न तत् ॥ ६९ ॥

अन्यादृष्टमन्यथा स्याद् हेतुरन्यसुभादिके ।

अदृष्टे परमाणुस्थे सृष्टिश्च सर्वदा भवेत् ॥ ७० ॥

क्षणिकान् परमाणून्श्च क्षित्यादीनां हि सौगतः ।

उपादानं वदन्त्यत्र भाष्यार्थास्तित्ववादिनः ॥ ७१ ॥

क्षित्याद्यः प्रजायन्ते संहितैः परमाणुभिः ।

हेतुत्वे परमाणूनां प्रोक्तैर्दोषैर्वरं न तत् ॥ ७२ ॥

संखिताश्च कथङ्कारं क्षणिकाः परमाणवः ।

विज्ञानविषयत्वं य क्षणिकेषु न सम्भवेत् ॥ ७३ ॥

भाष्यार्थानां प्रकाशाय ज्ञानञ्चाभ्युपगम्यते ।

भाष्यार्थास्तु ततश्चैव योगाचारो न मन्यते ॥ ७४ ॥

ज्ञानस्य परिणामा हि भाष्यार्थास्तेन सम्मताः ।

प्रकाशते हि साकारो निराकारो न कर्त्तव्यत् ॥ ७५ ॥

ज्ञानसत्त्वे य भाष्यार्था ज्ञानाभावे हि नो ततः ।

विज्ञानमेव मन्तव्यं भाष्यार्थास्तु कदापि न ॥ ७६ ॥

मैवं यतश्च भाष्यार्थो ज्ञानाद् भिन्नः प्रतीयते ।

घटाख्य घटविज्ञानं भिन्नं सर्वस्य सम्मतम् ॥ ७७ ॥

जैनैर्मता उपादानहेतवः परमाणवः ।
 तेभ्यश्चैकस्वभावेभ्यो जायन्ते य धरादयः ॥ ७८ ॥
 क्षित्यादेश्च मिथो भेदः परिणामकृतो मतः ।
 मैवं नो चेद्धि मृत्पिण्डाज्जायतां घटवत् पटः ॥ ७९ ॥
 हेतुत्वे परमाणूनां दोषाः पूर्वं समीरिताः ।
 मतोपादानता तत्र वैदिकैः परमाणुषु ॥ ८० ॥
 कैश्चित् त्विह यथा शुक्तावध्यस्तं रजतं भलु ।
 जगदेतत् तथाऽध्यस्तं ब्रह्मण्यविधया मतम् ॥ ८१ ॥
 तद्युक्तं यतोऽविद्याऽऽश्रयस्यात्र न सम्भवः ।
 परस्परान्त्रयो दोषो ऋते तदाश्रये मते ॥ ८२ ॥
 परस्परविरोधाच्च नैव ब्रह्म तदाश्रयः ।
 आश्रयानुपपत्तेश्चाविद्यासिद्धिर्भवेन्न तत् ॥ ८३ ॥
 जन्माद्यस्य यतश्चैवं व्यासेन सूत्रितं ततः ।
 न तेन सूत्रितं तस्माद् व्यासो जगतो यतः ॥ ८४ ॥
 परिणामात् तु सूत्रेण मता परिणामिहेतुता ।
 हेतुता ब्रह्मणस्तस्माद् विवर्तविधया ने छि ॥ ८५ ॥
 उपादानं निमित्तं य जगतो राघवो मतः ।
 श्रुतयो निर्विकारत्वं वदन्ति ब्रह्मणो ननु ॥ ८६ ॥
 व्यकुप्येयुर्हि ताश्चैवं कुतश्चेदुच्यते यतः ।
 विकारीति मतं सर्वैरुपादानं वियक्ष्णैः ॥ ८७ ॥
 षति येदुच्यते ह्यत्र नैवं वाच्यं कुतो यतः ।
 प्रतिज्ञातं श्रुतौ सर्वज्ञानमेकस्य ज्ञानतः ॥ ८८ ॥
 दृष्टान्तः कथितश्चापि मृत्कार्याणां मृदस्तथा ।
 उपादानं घटादेर्हि मृत्तिका परिकीर्तिता ॥ ८९ ॥
 परिणता यतो मृद्धि घटादिरूपतः भलु ।
 उपादानस्य विज्ञानाद्घुपादेयावभोधतः ॥ ९० ॥
 भृज्ज्ञानेन घटादीनां विज्ञानं सम्मतं यथा ।
 ऐकस्य ब्रह्मणो ज्ञानाद् विज्ञानं जगतस्तथा ॥ ९१ ॥

उपादानं यतो ब्रह्म जगतोऽस्य मतं बुधैः ।
 परिणतं यतो ब्रह्म जगद्रूपेण सम्मतम् ॥ ८२ ॥
 व्यासेन “प्रकृतिश्च” त्यादिकं हि सूत्रितं ततः ।
 श्रीबोधायनवृत्तौ तद् व्यख्यातमेवमेव च ॥ ८३ ॥
 ब्रह्मणः परिणामो हि प्रकारद्वारको जगत् ।
 विकारित्वं ततो द्वारे प्रकृतिपुरुषद्वये ॥ ८४ ॥
 स्वरूपे च स्वभावे च विकारः प्रकृतेः भवति ।
 स्वभाव एव ज्ञेयस्य विकारः स्वीकृतो बुधैः ॥ ८५ ॥
 ब्रह्मणस्तु विकारो यत्र स्वरूपस्वभावयोः ।
 व्याकोपावसरः कश्चिच्छ्रुतीनां वर्तते न तत् ॥ ८६ ॥
 परिणामविमर्शो हि द्वारानन्तार्यनिर्मिते ।
 इत्येवं परिणामो हि विभूतो ब्रह्मणः सतः ॥ ८७ ॥
 ईशे सृष्टिमित्तत्वे नैर्घृण्यं च भवेन्ननु ।
 मैवं यद् दैवसापेक्षा सृष्टिदोषस्ततश्च न ॥ ८८ ॥
 ततो वैषम्यनैर्घृण्ये इत्येवमादिशुपतः ।
 भगवता हि व्यासेन सूत्रितं ब्रह्मदर्शने ॥ ८९ ॥
 श्रीपुरुषोत्तमार्येण बोधायनमहर्षिणा ।
 बोधायनमहावृत्तौ व्यख्यातञ्चैवमेव तत् ॥ ९० ॥
 अस्मद्गुरुगुरोः श्रौतसिद्धान्तविन्दुनामके ।
 प्रबन्धे अण्डिता यैषा शङ्का यैवमेव हि ॥ ९०१ ॥
 ईशस्य यानिमित्तत्वे विरोध इक्ष्वाणश्रुतेः ।
 उभयकारणत्वं तत् सिद्धान्ते ब्रह्मणो मतम् ॥ ९०२ ॥
 सिद्ध्येच्चैकस्य विज्ञानात् सर्वस्य ज्ञाततऽपि च ।
 प्रकृतिश्च प्रतिज्ञे त्यादिकं हि सूत्रितं ततः ॥ ९०३ ॥
 इति येत् सावधानेन श्रूयतामुच्यते मया ।
 अेक विज्ञानतः सर्वविज्ञानं सम्मतं श्रुतौ ॥ ९०४ ॥
 अद्वैतिनां मते तद्विद्वि कथयिन्नोपपद्यते ।

ब्रह्मैव तन्मते सत्यं मिथ्या ब्रह्मेतरद् यतः ॥ १०५ ॥

शुक्तौ रजतवद् भाति ब्रह्मण्यारोपितं जगत् ।

ज्ञाते ब्रह्मण्यधिष्ठाने न भाति शुक्तिरौप्यवत् ॥ १०६ ॥

सत्यं च कारणं ब्रह्म मृत्तिकासदृशं भवत् ।

कार्यभूतं जगन्मिथ्या मृद्धिकारघटादिवत् ॥ १०७ ॥

कार्यं बुद्धं भवेदत्रोपादानस्य च बोधतः ।

सत्यत्वमुभयोर्यद्वा मिथ्यात्वं सम्भवेद् यदि ॥ १०८ ॥

ब्रह्मज्ञानाज्जगज्ज्ञानमत्र स्यान्न कदाचन ।

ब्रह्मणः सत्यता याथ मिथ्यात्वं जगतश्च यत् ॥ १०९ ॥

वेदान्ताख्य विरुद्धं तद्द्वैतिनां मतं ततः ।

दोषो न सम्भवत्येष विशिष्टाद्वैतिनां मते ॥ ११० ॥

क्षरं प्रधानमित्यादिश्रुतौ तत्त्वत्रयं श्रुतम् ।

प्रधानं क्षरमित्येकं द्वितीयममृताक्षरम् ॥ १११ ॥

उक्तोभयोर्नियन्ता हि तृतीयं तत्त्वमुच्यते ।

यस्यात्मा यस्य पृथिवी षट्येवं चिदचित्था ॥ ११२ ॥

ःशस्य देहदुपत्वात् प्रकारौ सम्मतावुभौ ।

उभाभ्यां च विशिष्टो हि सर्वेशो रघुनायकः ॥ ११३ ॥

चिदचिद्भ्यां च सूक्ष्माभ्यां विशिष्टः प्रलये हि सः ।

उपादानं हि विश्वस्य सर्वेशो राघवो मतः ॥ ११४ ॥

सदेव सोम्येदमत्र श्रुतेस्तत्र प्रमाणाता ।

अद्वितीयमित्युक्तेश्च निमित्तं च स अेव हि ॥ ११५ ॥

स्थूलाभ्यां चिदचिद्भ्यां च विशिष्टे तत्र कार्यता ।

बहुत्वावस्थया युक्तस्तदा रामः प्रकीर्तितः ॥ ११६ ॥

सूक्ष्माचिच्छिद्विशिष्टे तद् ब्रह्म कारणमुच्यते ।

स्थूलाचिच्छिद्विशिष्टे च ब्रह्म कार्यं मतं बुधैः ॥ ११७ ॥

अेतयोर्ब्रह्मणोरैक्यं विशिष्टाद्वैतमुच्यते ।

कारणब्रह्मबोधाय कार्यं ब्रह्म हि बुध्यते ॥ ११८ ॥

विकारो जायते याथ चिदचितोः प्रकारयोः ।
 अक्षता य भवेत् तस्माद् ब्रह्मणो निर्विकारता ॥ ११८ ॥
 चिदचिद्भ्यां विशिष्टत्वात् सङ्ख्यवत्तया तथा ।
 उपादानं निमित्तं य सद् ब्रह्मैवोर्णनाभिवत् ॥ १२० ॥
 तद्वैक्षतेतिसङ्ख्याद् गुणोवैशिष्ट्यहेतुतः ।
 ब्रह्मणः सविशेषत्वं साधितं य भवेदपि ॥ १२१ ॥
 अेवं समीरितं यापि श्रुतानन्देन धीमता ।
 रामस्थोभयहेतुत्वमुपेयोपायवर्णने ॥ १२२ ॥
 कार्यस्य ब्रह्मणो हेतुः कारणं ब्रह्म सम्मतम् ।
 परिणामादितिसूत्रं सङ्गतं य भवेत् ततः ॥ १२३ ॥
 सङ्गतिर्नास्थ सूत्रस्य विदत्तवादिनां मते ।
 विवर्तः परिणामो न द्रुग्धस्य दधिवद् यतः ॥ १२४ ॥
 नाकल्पं मुख्यते ञ्जो बद्धश्च प्राकृतेर्गुणैः ।
 श्रीरामं य प्रपन्नः स मुख्यते निर्गुणश्च सन् ॥ १२५ ॥
 स तिष्ठति प्रकारः सन् स्वाधारे परमात्मनि ।
 राम अेवाचिदंशोऽपि प्रकारः सन् छि तिष्ठति ॥ १२६ ॥
 श्रीरामे तु लये योभौ तिष्ठतः सूक्ष्मरूपतः ।
 अभावावौ न छि विद्येते प्रलये योभयोस्तयोः ॥ १२७ ॥
 प्रलयः प्रोच्यते प्राज्ञैरव्यक्तत्वेन संस्थितिः ।
 विद्भद्भिरुच्यते व्यक्तं स्थूलभावेन तूद्भमः ॥ १२८ ॥
 भोक्तृभोग्यतया याथ शरीरात्मतया ऋषु ।
 अचिच्छिदाप्यतत्त्वे य विभिन्ने परमात्मनः ॥ १२९ ॥
 श्रीरामपरतन्त्रे ते स्वतन्त्रो राघवस्तथा ।
 प्रकारत्वाद्भिन्ने ते श्रीरामान्न स्वरूपतः ॥ १३० ॥
 चिदचितोः प्रकारत्वे सम्बन्धश्चापृथङ्स्थितिः ।
 तेन ताभ्यां विशिष्टः श्रीरामः सर्वेश्वरो मतः ॥ १३१ ॥
 ब्रह्मसत्त्वे प्रमाणं य शास्त्रमेव सुनिश्चितम् ।
 तन्त्वौपनिषदञ्चैतच्छ्रुतिवाक्यप्रमाणातः ॥ १३२ ॥

कार्यत्वात् कृतिजन्यं नु विश्वं क्षित्यङ्कुरादिकम् ।
घटवय्यानुमानेन विश्वेऽस्ति कृतिजन्यता ॥ १३३ ॥
तादृशकृतिशाखित्वमस्माकं सम्भवेन्न तत् ।
तादृशक्कृतिमत्त्वेन सिद्धो रामोऽपिलेश्वरः ॥ १३४ ॥
मैवं न गृह्यते यस्माद् व्याप्तिः साधनसाध्ययोः ।
एशस्य तत्कृतेश्चापि यस्मादध्यक्षता न हि ॥ १३५ ॥
तन्त्वौपनिषदं यैवं ब्रह्मणः शास्त्रवेद्यता ।
सूत्रं य शास्त्रयोनित्वात् ततो व्यासेन सूत्रितम् ॥ १३६ ॥
वृद्धासकृत् प्रयोगाद्धि बालो वेत्ति मुष्पादिकम् ।
उपासनेऽन्वितं सिद्धं ब्रह्म श्रुत्या य बोध्यते ॥ १३७ ॥
वेदान्तिनः प्रभाषन्ते वेदान्ता ब्रह्मवायकाः ।
प्रमाणं वर्तते तत्र तन्त्वौपनिषदं श्रुतिः ॥ १३८ ॥
प्राभाकरा न मन्यन्ते वेदान्तिनामिदं वयः ।
कस्माच्छेदुष्यते यस्मात् कार्यता ब्रह्मणो न हि ॥ १३९ ॥
सर्वे शब्दाश्च वर्तन्ते कार्यार्थप्रतिपादकाः ।
शब्दानां नास्ति तात्पर्यं सिद्धार्थप्रतिपादने ॥ १४० ॥
सिद्धकार्यविभेदाद्धि द्विधा यार्थाः समीरिताः ।
यत्रासाध्याः पदार्थास्तु सिद्धार्थाः समुदीरिताः ॥ १४१ ॥
घटोऽस्तीत्यादिवाक्येषु सिद्धार्था हि घटादयः ।
भवत्यत्र न व्युत्पत्तिस्तेषामाकर्णनात् भवतु ॥ १४२ ॥
यत्रसाध्याः पदार्थास्तु कार्यभूता हि सम्मताः ।
कार्यभूता मताः प्राज्ञैः क्रियाश्च गमनादयः ॥ १४३ ॥
कार्ये तात्पर्यवन्तो हि शब्दा लौकिकवैदिकाः ।
शब्दो हि यत्परश्चास्ति शब्दार्थः स य एव हि ॥ १४४ ॥
कार्यमेव हि शब्दार्थस्तत एव हि मन्यते ।
सिद्धार्थो न तु शब्दार्थो यत्रसाध्यो यतो न सः ॥ १४५ ॥
नित्यसिद्धं परब्रह्म यत्रसाध्यं य नो हि तत् ।

औपनिषदशब्दार्थः सिद्धं ब्रह्म ततो न हि ॥ १४६ ॥
 विध्यर्थवादमन्त्रेतिभेदाद् वेदस्त्रिधा मतः ।
 वेदस्येमे त्रयो भेदाः कार्यार्थप्रतिपादकाः ॥ १४७ ॥
 यज्ञेतेत्यादिव्याख्यानि विधयोऽभिहितानि हि ।
 कुर्वन्ति संविधानं वै स्वर्गायापूर्वयागयोः ॥ १४८ ॥
 अतैश्च विहितो यागोऽपूर्वश्च कृलदायकः ।
 यत्नसाध्यौ ततश्चेतौ कार्यत्वेन मतौ बुधैः ॥ १४९ ॥
 स्तुत्यादिकारकाश्चार्थवादास्तथा तदन्विताः ।
 देवादिस्मारका मन्त्राः पर्यवस्यन्ति तत्र य ॥ १५० ॥
 प्रमाणं य ततो वेदः कार्यार्थप्रतिपादकः ।
 भीमांसा ब्रह्मणस्तस्माद् वेदान्तिनां हि निष्कृता ॥ १५१ ॥
 भीमांसकवयः श्रुत्वा वेदान्तिनो वदन्ति हि ।
 कार्यमेव हि शब्दार्थश्चैतत् प्रमाणिकं कथम् ॥ १५२ ॥
 कुर्वन्त्यत्र समाधानं प्रभाकरानुयायिनः ।
 गामानयेति वाक्यं हि श्रुत्वा प्रेरकवृद्धतः ॥ १५३ ॥
 व्युत्पित्सुः प्रेर्यवृद्धेन ज्यानीतां गां य पश्यति ।
 अश्वमानय नय गामिति प्रेरकवाक्यतः ॥ १५४ ॥
 गोर्नयनमथाश्वस्यानयनं य विलोक्य हि ।
 तत्तद्रवादिशब्दानां तत्तद्रवादिवस्तुषु ॥ १५५ ॥
 शक्तिग्रहसमर्थो हि व्युत्पित्सुश्च भवेद्विड ।
 कार्यमेव हि शब्दार्थस्ततश्चास्माभिरुच्यते ॥ १५६ ॥
 कुर्वन्त्यत्र समाधानं विशिष्टाद्वैतवादिनः ।
 प्रवर्त्तकस्य वृद्धस्य वाक्यप्रयोगमात्रतः ॥ १५७ ॥
 शक्तिग्रहो भवत्येतन्मन्यते न विद्यक्षाणैः ।
 येष्टाकोशादितश्चापि शक्तिग्रहस्य दर्शनात् ॥ १५८ ॥
 पूर्वं कार्यार्थञ्च्युत्पत्तिर्बोधे जाते य त्यज्यते ।
 शब्दार्थश्च मतोऽनन्यलभ्योऽर्थोऽत्र बुधैर्यतः ॥ १५९ ॥

श्रुतिवाक्यात् ततः सिद्धादर्थबोधो हि जायते ।
 सिद्धशब्दार्थबोधस्य तस्मान्नानुपपन्नता ॥ १६० ॥
 डिञ्च सिद्धपराख्यापि वाक्याद् बोधश्च जायते ।
 सन्देहवाडकाश्चुत्वा जातश्चैत्र तत्रात्मजः ॥ १६१ ॥
 यैत्रुर्षं ततो दृष्ट्वा व्युत्पित्सुरवगच्छति ।
 श्रुतैतद्वाक्यजा यात्र उर्षस्य कारणां मतिः ॥ १६२ ॥
 अवेञ्च अलमशब्दाद्धि श्रोतात्तु अलमणो मतिः ।
 डिञ्चोपायान्तरेणान्न शक्तिग्रहो भवत्यपि ॥ १६३ ॥
 अव्युत्पन्नांश्च भालान् हि व्युत्पन्नान् कर्तुमिच्छुकाः ।
 जननीजनकाद्याश्च स्वाभिश्चाङ्गुलिभिः भलु ॥ १६४ ॥
 दृशन्तस्तत्तदर्थश्च तत्तच्छब्दैः पुनः पुनः ।
 सिद्धेष्वर्थेषु शब्दानां शक्ति य ग्राहयन्ति हि ॥ १६५ ॥
 कार्यार्थं अवे शब्दानां शक्तिग्रहेऽपि सम्मते ।
 सिद्धस्य अलमणो युक्ता मीमांसा अलमवादिनाम् ॥ १६६ ॥
 कुतश्चेदुच्यते यात्र श्रोतव्यं सावधानतः ।
 अलमविद्याप्रेति परमित्यस्ति वैदिकं वयः ॥ १६७ ॥
 तद्वाक्यमनुसृत्यात्र विधिरूपं भवत्यदः ।
 अलमप्राप्तिकामः भलु अलमोपासीत मानवः ॥ १६८ ॥
 पुमानत्राधिकारी हि अलमप्राप्तिसमिच्छुकः ।
 अलमप्राप्तिसमिच्छा तत्राधिकारिविशेषणम् ॥ १६९ ॥
 अलमावासिश्च अलमाथ कामनायां विशेषणो ।
 प्राप्यं कृलं परअलम अलमोपासनकारिणः ॥ १७० ॥
 तद्विशेषान् स्वरूपं य वदच्छ्रौतवयांसि हि ।
 कार्ये यापेक्षितार्थस्य वाचकानि भवन्ति वै ॥ १७१ ॥
 उपासनकृलअलमस्वरूपे बोद्धुमीप्सिते ।
 यतो वेत्यादिश्रौतानि वाक्यनि कथयन्ति तत् ॥ १७२ ॥
 जगज्जन्मादिङ्कृद् रामः सर्वात्मा सर्वधारकः ।
 सर्वेश्वरः परअलम सर्वाराध्यश्च सर्वदः ॥ १७३ ॥

सर्वशक्तिश्च सर्वस्योपादानं च निमित्तकम् ।
 सर्वदेहश्च सर्वज्ञः कल्याणगुणसागरः ॥ १७४ ॥
 विबुर्ज्ञानस्वरूपश्च स्वभक्त्या नित्यमुक्तिदः ।
 परव्यूहादिभैरवैश्च पञ्चधा पुरुषोत्तमः ॥ १७५ ॥
 सिद्धसिद्ध्यां विशिष्टश्च कार्यकारणरूपकः ।
 भगवान् दिव्यदेहश्च विभूतिद्वयनायकः ॥ १७६ ॥
 वेदनेनेति सम्बद्धः कुलत्वेन हि राघवः ।
 कार्येऽपि वेदतात्पर्ये रामो ब्रह्म च सिद्ध्यति ॥ १७७ ॥
 व्युत्पत्त्यां च मतायां हि सिद्धे कार्येऽथवा भलु ।
 वेदान्तिब्रह्मजिज्ञासा सहस्रैव न निष्कृता ॥ १७८ ॥
 प्राप्ताकरनिरासे हि श्यामानन्देन निर्मिते ।
 सिद्धस्य ब्रह्मणश्चैवं बोध्यता सुनिरूपिता ॥ १७९ ॥
 प्रधानं न हि सद्ब्रह्म्यं सदेवेतिश्रुतौ मतम् ।
 तदैक्षतेतिसम्प्रोक्तमीक्षणां तत्र नो यतः ॥ १८० ॥
 आत्माऽऽन्तमयश्चात्र ब्रह्मानन्दमयो मतः ।
 आनन्दमयशब्दस्य तत्रैवाभ्यासदर्शनात् ॥ १८१ ॥
 य एषोऽन्तरादित्ये प्रोक्तः पुमान् छिरण्मयः ।
 ब्रह्मधर्मोक्तितो ब्रह्मख्यादित्यान्तर्गतः स च ॥ १८२ ॥
 शरीरित्वात्र ज्ञोऽयं कुतश्चेद्दृश्यते यतः ।
 आदित्यादेर्नियन्ताऽयं बृहदारण्यके श्रुतः ॥ १८३ ॥
 अस्य लोकस्य धत्यादावाकाशो ब्रह्म वै यतः ।
 ब्रह्मणः सर्वभूतानां हेतुतालिङ्गदर्शनात् ॥ १८४ ॥
 प्राणोऽति लो वायात्र ब्रह्मणः प्राणवाय्यता ।
 ब्रह्मणोऽभिलभूतानां हेतुत्वलिङ्गदर्शनात् ॥ १८५ ॥
 अतः परो द्विवो ज्योतिरत्र ज्योतिः पदेन हि ।
 यरणोऽन्तेश्च सम्प्रोक्तं ब्रह्मैवेतिविनिश्चयः ॥ १८६ ॥
 स लोवाय प्राणोऽस्मीतिप्राणो ब्रह्मेति सम्मतः ।

यतोऽत्र ब्रह्मणः सर्वेश्वरत्वादिति दृश्यते ॥ १८७ ॥

उपास्यो राघवो ब्रह्म छन्दोग्ये हि मनोमयः ।

यतो मनोमयत्वाद्या गुणास्तस्य श्रुतिश्रुताः ॥ १८८ ॥

यस्य ब्रह्म य क्षत्रं य उले भवत ओदनः ।

अत्र यात्ता परब्रह्म सर्वस्यादनता यतः ॥ १८९ ॥

सह जुवात्मना रामः प्रविष्टो लृद्गुलामिह ।

अङ्गुष्ठप्रमितश्चाथ भूतभव्यनियामकः ॥ १९० ॥

पाययितरि रामे य पातृत्वस्योपचारतः ।

उभावृतं पिबन्तौ य श्रुतौ हि परिकीर्त्तितौ ॥ १९१ ॥

अन्तरक्षिणि पुरुषो श्रीमद्राम उदीरितः ।

अमृतत्वाभयत्वादि गुणानामुपपत्तितः ॥ १९२ ॥

अन्तर्याम्यधिदैवाद्यावन्तर्यामितया श्रुतः ।

सर्वात्मत्वनिधन्तृत्वादेरुक्तत्वाद्धि राघवः ॥ १९३ ॥

अथ परा यथेत्यस्यामादृश्यत्वादिधर्मकः ।

सर्वज्ञतादिधर्माणामुक्त्या रामोऽपिलेश्वरः ॥ १९४ ॥

धर्मं वैश्वानरं यात्र रामो वैश्वानरो मतः ।

वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजा षतिरुपतः ॥ १९५ ॥

साधारणैश्च धर्मैर्यद्वैश्वानरो विशेषितः ।

धुमूर्धत्वादिधर्माणां श्रीरामे सम्भवोऽपि य ॥ १९६ ॥

यस्मिन् धौः पृथिवीत्यत्र रामो ज्यात्मतया श्रुतः ।

प्रोक्ताश्च डेतवो यस्मादमृतसेतुतादयः ॥ १९७ ॥

सर्वोत्कृष्टगुणो रामो यो वै भूमेत्युदीरितः ।

जुवाधूर्ध्वोपदेशो हि कारणं तत्र मन्यते ॥ १९८ ॥

तदक्षरं गार्ग्येतस्मिन् वाङ्मयेऽक्षरं हि राघवः ।

अम्बरान्तधृतिश्चैतन्मन्तव्यस्य तु कारणम् ॥ १९९ ॥

परमः पुरुषो रामः त्रिमात्रेणोमिति श्रुतौ ।

ईक्षणविषयत्वेन व्यपदेशश्च तस्य यत् ॥ २०० ॥

अस्मिन् ब्रह्मपुरे यैतच्छ्रुतिवाक्ये समीरितः ।
 श्रीरामो दंडराकाशो वाक्यशेषगलेतुतः ॥ २०१ ॥
 अङ्गुष्ठमात्रं ध्यात्वादावङ्गुष्ठप्रमितो मतः ।
 भूतभव्यस्य येशानः श्रीरामः परमेश्वरः ॥ २०२ ॥
 प्राण एवेति वाक्ये च प्राणवायश्च राधवः ।
 प्राणस्य प्राणमित्युक्त्या सर्वस्य कम्पनात् तथा ॥ २०३ ॥
 परं ज्योतिरूपं यात्र रामो ज्योतिष्पदेरितः ।
 ज्योतिषां ज्योतिरित्यत्र ज्योतिर्वाच्यत्वदर्शनात् ॥ २०४ ॥
 आकाशो देति छान्दोग्ये ज्याकाशो रामवायकः ।
 नाम रूपेतरत्वेन ब्रह्मत्वव्यपदेशतः ॥ २०५ ॥
 राम एव परं ब्रह्म राम एव परं तपः ।
 राम एव परं तत्त्वं श्रीरामो ब्रह्मतारकम् ॥ २०६ ॥
 रमन्ते योगिनोऽनन्ते नित्यानन्दे चिदात्मनि ।
 धृतिरामपदेनासौ परब्रह्माभिधीयते ॥ २०७ ॥
 अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये यान्ते च राधवः ।
 रामः सत्यं परं ब्रह्म रामात् किञ्चिन्न विद्यते ॥ २०८ ॥
 श्रुतिस्मृत्योरिति ब्रह्मश्रीरामो विभुयेतनः ।
 सकृदेव प्रपत्त्या यः सर्वाभयप्रदायकः ॥ २०९ ॥
 गुणाब्धिः सत्यसङ्कल्यो जगज्जन्मादिकारणम् ।
 सख्यिदानन्दरूपश्च रामो ब्रह्म श्रुतीरितम् ॥ २१० ॥
 गुणैश्चाथ स्वरूपेण बृहत्त्वं परमं गतः ।
 ब्रह्मवाच्यस्ततो रामः सर्वावस्थासु सम्मतः ॥ २११ ॥
 आत्मत्वाच्च परत्वात् स परमात्मेति कीर्तितः ।
 वेवेष्टि यज्जगत् सर्वं तत् स विष्णुतयेरितः ॥ २१२ ॥
 अणोरणीयान् मडतो मडीयान् राधवो मतः ।
 द्वन्द्वशून्योऽनवच्छिन्नरथानादिनिधनः प्रभुः ॥ २१३ ॥
 यत्र नायं भवेत् तादृग् देशो नास्ति हि कुत्रचित् ।
 अतो देशपरिच्छेदः श्रीरामस्य न विद्यते ॥ २१४ ॥

यत्र नायं भवेत् तादृग् कालो नास्ति हि कुत्रचित् ।
 अतः कालपरिच्छेदः श्रीरामस्य न विद्यते ॥ २१५ ॥
 येन यास्य परिच्छेदस्तादृग् वस्तु न कुत्रचित् ।
 अतो वस्तुपरिच्छेदः श्रीरामस्य न विद्यते ॥ २१६ ॥
 अयं निराश्रयो यस्माद्याश्रयो नास्य कोऽपि तत् ।
 निराश्रयाश्रयः किन्तु कश्चिन्नास्ति हि रामवत् ॥ २१७ ॥
 विश्वप्रवर्तको रामो नास्य कश्चित् प्रवर्तकः ।
 रामः सर्वेश्वरः कश्चिद् रामस्य येश्वरो न हि ॥ २१८ ॥
 सर्वात्मा हि मतो रामो रास्यात्मा न कोऽपि य ।
 रामदेहो जगत् सर्वं रामो देहो न कस्यचित् ॥ २१९ ॥
 सर्वशेषी मतो रामो रामशेषी न कोऽपि हि ।
 रामशेषो जगत् सर्वं रामः शेषो न कस्यचित् ॥ २२० ॥
 सर्वेभ्यश्च परो रामो रामात् तत्त्वं परं न हि ।
 रामश्चादिर्हि सर्वेषां रामस्यादिर्न कस्यचित् ॥ २२१ ॥
 विश्वस्य कारणं रामो रामस्य कारणं न हि ।
 सर्वेषां शरणं रामो रामस्य शरणं न य ॥ २२२ ॥
 सर्वाराध्यश्च रामो हि रामः सर्वकृत्प्रदः ।
 स्वस्य भक्त्या प्रपत्या य श्रीरामो मुक्तिकारकः ॥ २२३ ॥
 दिव्याकारयुतो रामः साकारः सम्मतस्ततः ।
 प्राकृताकारशून्यत्वान्निराकारश्च कीर्तितः ॥ २२४ ॥
 कल्याणगुणवत्त्वेन श्रीरामः सगुणो मतः ।
 प्राकृतगुणशून्यत्वान्निर्गुणश्च प्रकीर्तितः ॥ २२५ ॥
 भर्ता भोक्ता य सर्वेषां भास्करादेश्च भासकः ।
 रामश्चैको हि सर्वेषु स्थितः काष्ठेषु वह्निवत् ॥ २२६ ॥
 भावयेद् वैष्णवो वृन्दामालोर्ध्वपुण्ड्रधारकः ।
 दीक्षितो राममन्त्रेण रामं साध्यं य साधनम् ॥ २२७ ॥
 प्राथो मुमुक्षुभी रामो भक्तितश्च प्रपत्तितः ।

नित्यैर्मुक्तैश्च नित्यं हि स्तुतोऽर्थितश्च सेवितः ॥ २२८ ॥

विच्छेदरहिता प्रीत्या भक्त्या रामस्य संस्मृतिः ।

या बोधायनसम्प्रोक्ताज्जाता साधनसप्तकात् ॥ २२९ ॥

श्रीरामस्थानवच्छिन्नं स्मरणं प्रीतिपूर्वकम् ।

श्रीमद्भेषवाचार्यैर्भक्तियोगतया मतम् ॥ २३० ॥

अङ्गमष्टाङ्गयोगोऽङ्गी भक्तियोगः प्रकीर्तितः ।

लभ्यते भगवान् रामो भक्तियोगेन नान्यथा ॥ २३१ ॥

भक्तिर्बोधायनप्रोक्तैर्विवेकादिकसाधनैः ।

ध्यानध्रुवस्मृतीत्यादिशब्दवाच्या प्रजायते ॥ २३२ ॥

संसारिता मताऽभक्त्या भक्त्या मुक्तिरुदीरिता ।

आमृत्युसमयं भक्तेरावृत्तिश्च मता श्रुतौ ॥ २३३ ॥

प्रारब्धान्ते मता भक्तिर्भुक्तिर्वा चार्थिरादिना ।

अङ्गिनी च मता भक्तिरङ्गे च ज्ञानकर्मणी ॥ २३४ ॥

श्रवणं कीर्तनं विषणोः स्मरणं पादसेवनम् ।

अर्थनं वन्दनं दास्यं सप्यमात्मनिवेदनम् ॥ २३५ ॥

अथ मडापुराणे श्रीभागवते हि मुक्तिर्वा ।

भक्तेश्च नवधा भेदाः प्रह्लादेन प्रकीर्तिताः ॥ २३६ ॥

अभिराराधितो रामो भक्ते परं प्रसीदति ।

योगक्षेमं वल्लोके यान्ते मुक्तिं प्रयच्छति ॥ २३७ ॥

धृतं जलात् तथा तैलं सिकतातश्च निःसरेत् ।

तथाऽपि भगवद्भक्तिं विना मुक्तेर्न सम्भवः ॥ २३८ ॥

पूर्वाधनाशिनी याथ पराधश्लेषवर्जिनी ।

भक्तिरेव ततः सैव पुसां संसारनाशिनी ॥ २३९ ॥

अथ भक्तिः समाख्याता प्रबन्धे योगपञ्चके ।

श्रीप्रमिताक्षराकारदेवानन्दार्थनिर्मिते ॥ २४० ॥

रामस्य ब्रह्मणोऽनन्यभक्त्यैव मुक्तिराप्यते ।

भक्तिर्ध्रुवा स्मृतिः सा च विवेकादिकसप्तकात् ॥ २४१ ॥

ज्ञात्याश्रयनिमित्तैर्यद् दृष्टमन्नं भवेन्न हि ।
 तस्माद् देहस्य संशुद्धिर्विवेकः कथ्यते बुधैः ॥ २४२ ॥
 शब्दरूपरसस्पर्शगन्धेषु विषयेषु यः ।
 अनादरः स तत्त्वज्ञैर्विमोक्षः परिकीर्तितः ॥ २४३ ॥
 शुभाश्रयस्य यस्यात्र संशीलनं पुनः पुनः ।
 अब्यासः साधनं तद्धि योगव्यानोपकारकम् ॥ २४४ ॥
 यथाशक्ति हि पञ्चानां यज्ञानां मङ्गलां तथा ।
 आश्रमान्तरधर्माणामनुष्ठानं क्रिया मता ॥ २४५ ॥
 अहिंसा यानभिध्या य सत्यार्जवे तथा दया ।
 दानं चैतानि कल्याणतयाम्नातानि सूचिभिः ॥ २४६ ॥
 शोकभीतिनिमित्तेनावसाद्यश्चित्तदीनता ।
 तदभावो हि सम्प्रोक्तोऽनवसाद्यो मलात्माभिः ॥ २४७ ॥
 उद्धर्षः फलु सन्तोषोऽनुद्धर्षस्तद्विपर्ययः ।
 शोकव्यातिसन्तोषे मनःशैथिल्युत्तुता ॥ २४८ ॥
 साधनदीपिकायां चैतादृक् साधनसप्तकम् ।
 श्रीबोधायनवृत्तिस्थं गङ्गाधरेण वर्णितम् ॥ २४९ ॥
 अनन्यचेतसा सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।
 तस्याहं सुखम् पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ २५० ॥
 तद्रूपप्रत्यये चैका सन्ततिश्चान्यनिः स्पृहा ।
 तद्द्वयानं प्रथमैः षड्भिरङ्गैर्निष्पाद्यते तथा ॥ २५१ ॥
 उपासनस्य आवृत्तिं वदन्ति स्मृतयास्त्विति ।
 उपास्यः स्वात्मरूपेण रामस्तूपासकैः सदा ॥ २५२ ॥
 चित्तस्थैकाग्रता यत्र तत्रोपास्यस्तु राघवः ।
 उपासनं य कर्त्तव्यमासीनेन जनेन हि ॥ २५३ ॥
 यथाकृतुनयाह भक्तो ज्ञातृत्वरूपतामिव ।
 अपहताघतां यापि स्वस्वरूपस्य चिन्तेयत् ॥ २५४ ॥
 ससीताय च रामाय यस्य स्वात्मसमर्पणम् ।
 तत् प्रपत्तितया प्रोक्तमाचार्यवासवैः शुभम् ॥ २५५ ॥

नावाप्यते परं धाम तपोयोगसमाधिभिः ।
सङ्द्रामप्रपत्त्यैव प्राणिभिः प्राप्यते हि तत् ॥ २५६ ॥
तापत्रयाभितमेन गतिशून्यजनेन हि ।
पुरुषोत्तमरामस्य दयाब्धेः सन्निधौ कृता ॥ २५७ ॥
त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थना यथा ।
तत्पूर्वकात्मनिक्षेपः प्रपत्तिर्वेन सम्मतः ॥ २५८ ॥
विशेषांशमादाय स एव शरणागतिः ।
अथादृत्य विशेष्यांशं न्यासवाच्यः स एव हि ॥ २५९ ॥
उक्तं यं न्यासतत्त्वज्ञैर्न्यासस्यास्याङ्गपञ्चकम् ।
अनायासेन बोधाय सङ्क्षेपेण तद्गुह्यते ॥ २६० ॥
आनुकूल्यस्य सङ्कल्पस्तत्र याथाङ्गमुच्यते ।
आश्रयस्थानुवृत्तौ हि सङ्कल्पोऽत्र विधीयते ॥ २६१ ॥
उक्तमङ्गं द्वितीयं हि प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
क्रियते न प्रपन्नेन यत्र शास्त्रेण वर्जितम् ॥ २६२ ॥
रक्षिष्यतीति विश्वासो न्यासाङ्गं हि तृतीयकम् ।
स्वरक्षासंशयो यत्र सर्वथा परिवर्जितः ॥ २६३ ॥
न्यासस्याङ्गं यतुर्थं तु गोभूत्ववरणं मतम् ।
तत् त्राता मे त्वमेव स्याः एत्येवं प्रार्थनात्मकम् ॥ २६४ ॥
उदारः सर्वविष्याथ सर्वशक्तिश्च राघवः ।
रक्षणे रक्षाणीयस्य रक्षापेक्षामपेक्षते ॥ २६५ ॥
न्यासस्य पञ्चमं त्वङ्गं कार्पण्यं समुदीरितम् ।
प्रपन्नस्थानवयो यत्रोपायान्तरेषु वर्जितः ॥ २६६ ॥
श्रीमद्रामं प्रपन्नाश्च ध्यानयोगं विनाऽपि वै ।
मृत्युसिन्धुमतिक्रम्य यामृतत्वं प्रयान्ति हि ॥ २६७ ॥
सरलः सुगमश्चाथ सङ्कृत् कार्याऽनपेक्षकः ।
यतस्ततोऽयमन्यस्मान्नासः श्रेष्ठतमो मतः ॥ २६८ ॥
त्यक्त्वोपायान्तरं मुक्त्यै कार्या न्याससमाश्रयः ।

सर्वेभ्यो याभयं दत्ते रामः सकृत् प्रपत्तितः ॥ २६८ ॥
 सर्वेषां प्राणिनां यात्र प्रपत्तावधिकाश्रिता ।
 जनाश्चेशं प्रपद्यैव मायां तरन्ति दृस्तसाम् ॥ २७० ॥
 न्यासो दृमप्रपन्नानां देहान्तरनिवारकः ।
 आर्त्तानां य स श्रेयाशु मुक्तिदो हि सकृत् कृतः ॥ २७१ ॥
 अस्मद्गुरुवरैश्चैवं श्रीश्रिदानन्देशिकैः ।
 प्रपत्तेः सत्स्वरूपं हि प्रोक्तं न्यासकलानिधौ ॥ २७२ ॥
 रामायत्तस्थितित्वाय्य सर्वस्मिन् रामदेहता ।
 सामानाधिकरण्यं तद् रामे सर्वस्य भासते ॥ २७३ ॥
 प्रमाणलक्षणभ्यां य वस्तुसिद्धिर्हि मन्यते ।
 निर्विशेषे द्वयाभावात् तादृग् अल्प न सिद्ध्यति ॥ २७४ ॥
 रामः प्रकृतिभिन्नोऽस्ति सत्त्वादिरहितो यतः ।
 येतनत्वाजडत्वाभ्यां सर्वदेहितया तथा ॥ २७५ ॥
 येतनत्वाजडत्वाभ्यां रामेऽस्ति कालभिन्नता ।
 प्रत्यक्त्वाय्येतनत्वाय्य शुद्धसत्त्वं न राघवः ॥ २७६ ॥
 तत श्रेय श्रीरामो ज्ञानभिन्नो मतो बुधैः ।
 रामश्चाद्रव्यभिन्नोऽस्ति तत्रस्ति द्रव्यता यतः ॥ २७७ ॥
 सर्वेशत्वाद् विभुत्वाय्याकर्माधीनतया तथा ।
 जगज्जन्मादिहेतुत्वाद् रामे श्रुवविभिन्नता ॥ २७८ ॥
 ईशानो भूतभव्यस्य श्रुतौ रामोऽभिलेश्वरः ।
 श्रुवभिन्नतया योक्तौ गीतायां पुरुषोत्तमः ॥ २७९ ॥
 शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ।
 कर्मानधीनता येशे गीतायामिति भाषिता ॥ २८० ॥
 प्रमाणाभावतो रामस्थेश्वरत्वं न मायिकम् ।
 मायिकी न तथा रामे जगज्जन्मादि हेतुता ॥ २८१ ॥
 परो व्यूढश्च विभवोऽन्तर्याम्यर्थावतारकः ।
 पञ्चधावस्थितः शैवं श्रीरामः सकलेश्वरः ॥ २८२ ॥

अप्राकृतेऽजडे नित्येऽव्यये य तमसः परे ।
 यद् गत्वा न निवर्त्तन्ते तस्मिन् श्रीरामधामनि ॥ २८३ ॥
 मुक्तात्मनां य नित्यानां तथा श्रीरामशीतयोः ।
 भोगस्थाने य भोग्ये य भोगोपकरण्णात्मके ॥ २८५ ॥
 राघवस्य प्रपत्या वा भक्त्या प्राप्येऽर्चिरादिना ।
 रम्यकल्पद्रुमारामप्रभोदवनभूषिते ॥ २८५ ॥
 सरथूमण्डिशैलाभ्यां शोभिते नित्यधामनि ।
 शुद्धसत्वमये दिव्ये साडेते य परात्परे ॥ २८६ ॥
 दिव्यैश्च द्वारपालैश्च मण्डिते याङ्गदादिभिः ।
 अयोध्यानगरेऽयोध्ये सर्वभीतिविवर्जिते ॥ २८७ ॥
 अञ्जलिभ्यांऽगणै रम्येऽनन्तसूर्यप्रभान्विते ।
 कल्पतरुतले दिव्यपुष्पास्तीर्णं मनोहरे ॥ २८८ ॥
 यन्द्रोपमवितानस्याधस्ताद्भ्रमे धरातले ।
 दिव्यमाण्डिक्यवेद्यां य रत्नसिंहासने शुभे ॥ २८९ ॥
 सेवितश्चाञ्जनेयाद्यैर्नित्यैर्मुक्तैश्च संस्तुतः ।
 पालकः सर्वलोकानां सर्वलोकैककारणम् ॥ २९० ॥
 परिपूर्णातमं अञ्जलि क्लेशः क्लेशवर्जितः ।
 अंशी सर्वावतारी य सर्वेशः श्रुतिदर्शितः ॥ २९१ ॥
 दिव्यसुवर्णसदृशश्चत्रयामरधारिभिः ।
 वस्त्रभूषाऽऽवृतैर्भव्यैरावृतो नित्यपार्षदैः ॥ २९२ ॥
 नीलम्बुजसमः श्यामो कुञ्चितश्यामकुन्तलः ।
 कप्यासपुण्डरीकाक्षः शारदन्तुनिभाननः ॥ २९३ ॥
 दिव्यपरिच्छदो दिव्यो दिव्यशस्त्रास्त्रधारकः ।
 सख्यिदानन्ददेहश्च दिव्यभूषणभूषितः ॥ २९४ ॥
 मुक्तिदश्च मुमुक्षुणां ध्यानार्थानन्दनादिभिः ।
 पादपद्माश्रयात् सर्वदुःखलृत् सुखकृत् तथा ॥ २९५ ॥
 सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्च सर्वदेहश्च सर्वगः ।
 सर्वविधासु याराध्यः सर्वस्य जगतो गुरुः ॥ २९६ ॥

द्रिव्यगन्धानुविमाङ्गो कल्याणगुणवारिधिः ।
 अभिरामः परो रामः शोभितः सीतया सख ॥ २९७ ॥
 सर्वावतारमूलं स दीपोत्पादकदीपवत् ।
 उपास्यश्चाश्रयश्चाथ सर्वेषामभिरक्षकः ॥ २९८ ॥
 स्वानुपुत्रश्च नित्यश्च श्रीमद्रामस्य विग्रहः ।
 अवयवैरनारब्धो वृद्धिक्षयादिवर्जितः ॥ २९९ ॥
 माण्डिक्यपेटिकावत् स स्वरूपस्य प्रकाशकः ।
 शुद्धसत्वमयो द्रिव्यो प्राकृतत्वं न तस्य छि ॥ ३०० ॥
 सर्वातिशायितेजस्वी श्रेयोगुणगणार्णवः ।
 नित्यमुक्तानुभाव्यः सोऽनुसन्धेयश्च योगिनाम् ॥ ३०१ ॥
 मोलकः स य सर्वेषां द्रिव्यमाण्डनमण्डितः ।
 द्रिव्यरूपविशिष्टः स द्रिव्यवस्त्रास्त्रशोभितः ॥ ३०२ ॥
 राम अयं परं ब्रह्म राम अयं परं तपः ।
 परता ब्रह्मता येति रामे अनुमतेरिता ॥ ३०३ ॥
 व्याप्तिकान्तिप्रवेशेच्छास्तत्तद्भातुनिबन्धनाः ।
 परत्वद्योतिकाः विष्णोर्देवस्य परमात्मनः ॥ ३०४ ॥
 व्याप्नोति देशकालाम्यां सर्वं यद् रूपतोऽपि य ।
 तत्परं गदितं सद्भिर्विषेर्धातोर्निरूपणात् ॥ ३०५ ॥
 कान्तिर्नाम गुणोत्कर्षो गुणा ज्ञानबलाद्यः ।
 अतिवेलं प्रकृष्यन्ते यत्र कान्तः स हरितः ॥ ३०६ ॥
 अकान्ताश्चेतनाः सर्वे कान्तः स पुरुषः परः ।
 कान्तिर्नाम गुणः सोऽयं वदेर्धातोर्निरूपणात् ॥ ३०७ ॥
 येतनायेतनाः सर्वे विशन्त्येव यतः स्वयम् ।
 महीयांस विशन्त्येव योऽणीयानांशुषु स्वयम् ॥ ३०८ ॥
 स परो गदितः सद्भिर्विषेर्धातोर्निरूपणात् ।
 य ष्यते सदा सर्वैरात्मभावेन येतनैः ॥ ३०९ ॥
 स परो गदितः सद्भिर्विषेर्धातोर्निरूपणात् ।

अडिर्बुद्ध्यसंछितायामीशस्य परतात्विति ॥ ३१० ॥

जगत्पूजया जगद्धन्द्या मुक्तिदा जगदीश्वरी ।

जगद्देहा जगन्माता जगद्धेतुश्च भूमिजा ॥ ३११ ॥

विद्युदाभा दयाम्भोधिः सञ्चिद्यदानन्दविग्रहा ।

नित्यमुक्तसमाराध्या दिव्यवस्त्रैरलङ्कृता ॥ ३१२ ॥

विभ्वी सर्वेश्वरी सीता दिव्यभूषणभूषिता ।

रामाभिन्नाऽतिरम्या यार्थनीया रामवल्लभा ॥ ३१३ ॥

ममापराधवृद्धांश्च रामयन्द्रस्वतन्त्रताम् ।

संविनाश्य य सीताम्भा प्राप्याथ स्वामिनी परा ॥ ३१४ ॥

कारुण्यसिन्धुरामस्य कारुण्यादीश्च सद्गुणान् ।

समुद्बोधय य सम्प्राप्तां मम पुरुषकारताम् ॥ ३१५ ॥

अनुग्रहमयीं देवीं निग्रहेण य वर्जिताम् ।

श्रीसीतां चिन्तयेदेवं श्रीरामशरणागतः” ॥ ३१६ ॥

छत्येवं नवरत्नां छि श्रीसीताम्भा निरूपिता ।

सिद्धान्तभूषणेन श्रीश्यामानन्देन धीमता ॥ ३१७ ॥

वेदवेद्यौ य सद्गन्धौ सीतारामौ परात्परौ ।

अनन्यभक्तिसम्प्राप्त्यो प्रपन्नजनरक्षकौ ॥ ३१८ ॥

शश्वरः सर्वभूतानामादिकारणामुच्यते ।

सर्वज्ञा ज्ञानशक्त्यादिकल्याणगुणभूषितः ॥ ३१९ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां प्रदाता रघुनन्दनः ।

दिव्यविग्रहसंयुक्तोऽनन्तानन्दोजगत्पतिः ॥ ३२० ॥

यथाप्यार्त्तिहरो रामो ज्यन्तर्यामी महाप्रभुः ।

तथाप्यात्मकृतैः कार्यैर्न कदापि स बध्यते ॥ ३२१ ॥

यथा भाल्याधवस्थाभिर्न जिवो दूष्यते क्वचित् ।

तथाऽन्तश्चरमाणोऽपि न भवेद् दूषितो हरिः ॥ ३२२ ॥

परव्यूहादिभेदेन विज्ञेयः स य पञ्चधा ।

बहुभिर्द्धारपालैश्च कोट्टपालैश्च संयुतः ॥ ३२३ ॥

મહામણિસમાકીર્ણે માણ્ડપે ચ વિરાજિતઃ ।
 શોભયા પરયા યુક્તઃ કિરીટમુકુટાદિભિઃ ॥ ૩૨૪ ॥
 મહારાણ્યા ચ જાનક્યા ભૂનીલાભ્યાં ચ સેવિતઃ ।
 સકુર્ષણશ્ચ પ્રદ્યુમ્નોઽનિરુદ્ધ ઇતિ ભેદતઃ ॥ ૩૨૫ ॥
 વિજ્ઞેયશ્ચ તથા વ્યૂહો જગત્સૃષ્ટ્યાદિકારકઃ ।
 પૂર્ણો જ્ઞાનભલાભ્યાં ચ સકુર્ષણઃ ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૩૨૬ ॥
 વીર્યૈશ્ચર્યયુતસ્તત્ર પ્રદ્યુમ્ન ઇતિ કથ્યતે ।
 શક્તિતેજો વિશિષ્ટસ્તુ હ્યનુરુદ્ધ ઇતીરિતઃ ॥ ૩૨૭ ॥
 તત્તત્સાજાત્યરૂપેણ હ્યાવિભાવઃ પરસ્ય વૈ ।
 વિભવઃ સ ચ વિજ્ઞેયો મુખ્યો ગૌણશ્ચ સ દ્વિધા ॥ ૩૨૮ ॥
 ઉપાસ્યઃ પુરુષૈર્મુખ્યો ન ચ ગૌણઃ કદાચન ।
 સર્વત્ર સર્વદા યસ્તુ જીવાંસ્ત્યક્તું ન ચ ક્ષમઃ ॥ ૩૨૯ ॥
 અન્તર્યામી સ વિજ્ઞેયો જીવદોષૈરદૂષિતઃ ।
 દેશકાલાદિનિયમૈ રહિતઃ સ સહાપ્રભુઃ ॥ ૩૩૦ ॥
 ધાતુપાષાણકાષ્ટાદિકૃતવિગ્રહમાશ્રિતઃ ।
 શ્રીરામઃ સ પરં બ્રહ્મ જાનક્યા સહિતઃ પ્રભુઃ ॥ ૩૩૧ ॥
 અર્ચાવતારો વિજ્ઞેયઃ કૃપાશીલો ગુણામ્બુધિઃ ।
 એવં પગ્ન્યપ્રકારેણ હ્યેકોઽપિ સ મહાપ્રભુઃ ॥ ૩૩૨ ॥
 વિભક્તો ભગવાન્ રામઃ સર્વલોકૈકરક્ષકઃ ।
 સેવિતઃ પરયા ભક્ત્યા સન્તુષ્ટઃ સ હરિસ્તદા ॥ ૩૩૩ ॥
 સ્વાશ્રિતેભ્યશ્ચ દાસેભ્યઃ સાયુજ્યં સમ્પ્રયચ્છતિ ।
 શ્રીવાલ્મીકિસંહિતાયામેવં રામો હિ પગ્ન્યધા ॥ ૩૩૪ ॥
 વ્યૂહસ્વરૂપં ઃ
 વ્યક્તં ચ પૂર્ણાષાડ્ગુણ્યં વર્તતે યત્ર સર્વદા ।
 પરિપૂર્ણઃ સ વિજ્ઞેયો બ્રહ્મ રામઃ પરાત્પરઃ ॥ ૩૩૫ ॥
 શ્રીરામાદ્ધિ ચતુર્વ્યૂહઃ પ્રાદુર્ભૂતા ભવન્તિ હિ ।
 વાસુદેવઃ સકુર્ષણઃ પ્રદ્યુમ્નશ્ચાનિરુદ્ધકઃ ॥ ૩૩૬ ॥
 વ્યૂહ્યાત્માન્ ચતુર્ધા ચ વાસુદેવાદિ મૂર્તિભિઃ ।

सृष्ट्यादीन् प्रकरोत्येष विशुद्धात्मा जनार्दनः ॥ ३३७ ॥
 अयं विष्णुपुराणोऽपि सृष्ट्यादिसंविधायकः ।
 ब्रह्मणो रामयन्द्रादि यतुर्व्यूहाः प्रकीर्त्तिताः ॥ ३३८ ॥
 वासुदेवः सङ्घर्षणः प्रधुम्नश्चानिरुद्धकः ।
 इत्याद्यन्यतमः शास्त्रे व्यूहो हि सम्प्रकीर्त्तितः ॥ ३३९ ॥
 तेष्वाद्यो वासुदेवो हि डीनः स प्राकृतैर्गुणैः ।
 ततोऽसौ निर्गुणः प्रोक्तः षड्गुणैः सगुणोऽपि सः ॥ ३४० ॥
 प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्वासुदेवः श्रुतौ श्रुतः ।
 स गुणानामधिष्ठाता बन्धमुक्तिप्रदो मतः ॥ ३४१ ॥
 ततो ज्वाभिमानी हि सङ्घर्षणः प्रजायते ।
 सङ्घर्षणस्तदाऽऽश्रित्य प्राकृतं हि तमोगुणम् ॥ ३४२ ॥
 संहरते जगत् सर्वं शिवो भूत्वा बलेन सः ।
 स्वस्य ज्ञानगुणेनाथ सख्यस्त्रं वितनोत्यपि ॥ ३४३ ॥
 ततो मनोभिमानी हि प्रधुम्नः सम्प्रजायते ।
 समाश्रित्य तदाऽयं तु प्राकृतं य रजोगुणम् ॥ ३४४ ॥
 विश्वकृद् ब्रह्मतां गत्वा स्वस्यैश्वर्यगुणेन हि ।
 प्रवर्त्तयति धर्माश्च वीर्येण सात्त्विकानथ ॥ ३४५ ॥
 अलङ्काराभिमानी यानिरुद्धो जायते ततः ।
 तदानीं स समाश्रित्य सत्त्वं य प्राकृतं गुणम् ॥ ३४६ ॥
 विष्णुर्भूत्वाऽभिलं विश्वं शक्त्या पाति विभर्त्ति य ।
 स्वतत्त्वं स्वगुणेनाथ तेजसा ज्ञापयत्यसौ ॥ ३४७ ॥
 वासुदेवात् सङ्घर्षण इत्याद्यागमवाक्षु हि ।
 सङ्घर्षणे न ज्वत्त्वं किन्तु ज्वाभिमानीता ॥ ३४८ ॥
 स ज्यनादिरनन्तश्च परमार्थेन निश्चितः ।
 इति तस्यां संछितायां ज्वोत्पत्तेर्निषेधनात् ॥ ३४९ ॥
 सङ्घर्षणात् प्रधुम्नसंज्ञा मनश्चेतिवाचि य ।
 प्रधुम्नो न मनः किन्तु तत्र मनोऽभिमानीता ॥ ३५० ॥

કરણાત્મકં મનો યસ્માત્ કર્તુર્નોત્યદ્યતે ખલુ ।
 પ્રદ્યુમ્નાદનિરુદ્ધસંજ્ઞાકોડહુહાર ઇત્યપિ ॥ ૩૫૧ ॥
 અહહુરાભિમાનીત્યનિરુદ્ધં સમ્બ્રવીતિ હિ ।
 કદાપિ મનસશ્ચાત્ર નાહહુારસમુદ્ભવઃ ॥ ૩૫૨ ॥
 તતઃ સહુર્ષણાદીનાં ન જીવાદ્યભિધાયિતા ।
 કિન્તુ જીવાદ્યધિષ્ઠાતૃતત્તદ્વ્યૂહસ્વરૂપતા ॥ ૩૫૩ ॥
 તત્ર જ્ઞાનબલદ્ગન્ધાદ્ રૂપં સાહુર્ષણં હરેઃ ।
 ભગવાનચ્યુતોડપીત્યં ષાડ્ગુણ્યેન સમેધિતઃ ॥ ૩૫૪ ॥
 બલજ્ઞાને ગુણૌ તસ્ય સ્ફુટૌ કાર્યવશાન્મુને ।
 બલેન હરતીદં સ ગુણેન નિખિલં મુને ॥ ૩૫૫ ॥
 જ્ઞાનેન તનુતે શાસ્ત્રં સર્વસિદ્ધાન્તગોચરમ્ ।
 વેદશાસ્ત્રમિતિપ્યાતં પાગ્ચરાત્રં વિશેષતઃ ॥ ૩૫૬ ॥
 ઐશ્વર્યવીર્યસમ્ભેદાદ્ રૂપં પ્રાયુમ્નમુચ્યતે ।
 ઐશ્વર્યેણ ગુણેનાસૌ સૃજતે તચ્ચરાચરમ્ ॥ ૩૫૭ ॥
 વીર્યેણ સર્વધર્માશ્ચ પ્રવર્તયતિ સર્વશઃ ।
 શક્તિતેજઃસમુલ્લસાદનિરુદ્ધતનુર્હરેઃ ॥ ૩૫૮ ॥
 શક્ત્યા જગદિદં સર્વમનન્તાણં નિરન્તરમ્ ।
 વિભર્તિ પાતિ ચ હરિર્મણિસાનુસ્તિવાણુકમ્ ॥ ૩૫૯ ॥
 તેજસા નિખિલં તત્ત્વં જ્ઞાપયત્યાત્મનો મુને ।
 વિષ્વકસેનસંહિતાયામેવં વ્યૂહા હિ વર્ણિતાઃ ॥ ૩૬૦ ॥
 વાસુદેવઃ સહુર્ષણઃ પ્રદ્યુમ્નઃ પુરુષઃ સ્વયમ્ ।
 અનિરુદ્ધ ઇતિ બ્રહ્મન્ મૂર્તિર્વ્યૂહોડભિધીયતે ॥ ૩૬૧ ॥
 સ વિશ્વસ્તૈજસઃ પ્રાજ્ઞાસ્તુરીય ઇતિવૃત્તિભિઃ ।
 અથેન્દ્રિયાશયજ્ઞાનૈર્ભગવાન્ પરિભાષ્યતે ॥ ૩૬૨ ॥
 અડ્ગોપાડ્ગાયુધાકલ્પૈર્ભગવાન્ તચ્ચતુષ્ટયમ્ ।
 વિભર્તિ સ ચતુર્મૂર્તિર્ભગવાન્ હરિરીશ્વરઃ ॥ ૩૬૩ ॥
 શ્રીમદ્ભાગવતે ચૈવં ચતુર્વ્યૂહાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ।
 જાગ્રદાદિનિવૃત્ત્યર્થમુપાસ્થ્યા વ્યૂહમૂર્તયઃ ॥ ૩૬૪ ॥

वासुदेवाद्यथाय यत्त्वारस्तव्यतुष्टयात् ।
अष्टावथ य सञ्जाता व्यूडास्तेभ्यश्चतुष्टयात् ॥ ३६५ ॥
अव्युतोऽधोक्षजश्चाथ नृसिंहः पुरुषोत्तमः ।
उपेन्द्रश्च हरिश्चाथ कृष्णश्चाथ जनार्दनः ॥ ३६६ ॥
सञ्जाताश्च त्रयो व्यूडा व्यूडाच्छ्रीवासुदेवतः ।
केशवसंज्ञश्चाथ नारायणश्च माधवः ॥ ३६७ ॥
त्रयो व्यूडाश्च सञ्जाता व्यूडात् सङ्कर्षणायथ ।
गोविन्दसंज्ञकश्चाथ विष्णुश्च मधुसूदनः ॥ ३६८ ॥
व्यूडा जातास्त्रयश्चाथ व्यूडात् प्रद्युम्नतः किल ।
श्री त्रिविक्रमसंज्ञश्च वामनः श्रीधरस्तथा ॥ ३६९ ॥
अनिरुद्धाश्च सञ्जातास्त्रयो व्यूडास्तथैव य ।
पद्मनाभो वृषीकेशः श्रीमद्दामोदरस्तथा ॥ ३७० ॥
व्यूडस्य चैकसंज्ञस्य विभिन्नसंखितासु य ।
कल्पभेदेन निर्वाख्या विभिन्नकारणायः ॥ ३७१ ॥
शाङ्गधन्वा वृषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः ।
अजितः षड्गवृग् विष्णुः कृष्णश्चैव वृद्धलः ॥ ३७२ ॥
सेनानीर्ग्रामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा धमः ।
प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः ॥ ३७३ ॥
प्रभवश्चाप्ययश्च त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।
श्रीमद्रामायणे चैवं व्यूडा रामात् प्रकीर्तिताः ॥ ३७४ ॥
“ज्ञानादिगुणसामान्ये वासुदेवः प्रकीर्तितः ।
सङ्कर्षणो वासुदेवात् तस्मात् प्रद्युम्नसंज्ञितः ॥ ३७५ ॥
प्रद्युम्नादनिरुद्धोऽभूत् सर्वे अते यतुर्भुजाः ।
मूर्तिभ्यश्च यतुर्भ्यश्च यतुर्विशतिमूर्तयः ॥ ३७६ ॥
जायन्ते क्वमशो ब्रह्मन् दीपाद् दीपान्तरं यथा ।
सर्वेयतुर्भुजाः पद्मशङ्खयङ्गदाधराः ॥ ३७७ ॥
वासुदेवादादिदेवात् प्रथमात् केशवस्तथा ।

નારાયણો માધવશ્ચ જહિરે ભૂસુરોત્તમ ॥ ૩૭૮ ॥
 સહુર્ષણાચ્ય ગોવિન્દો વિષ્ણુશ્ચ મધુસૂદનઃ ।
 ત્રયસ્તે સમજાયન્ત પ્રદ્યુમ્નાચ્ય ત્રિવિક્રમઃ ॥ ૩૭૯ ॥
 વામનઃ શ્રીધરશ્ચૈતે જહિરે મુનિસત્તમ ।
 અનિરુદ્ધાદ્ લૃષીકેશઃ પદ્મનાભશ્ચ સુવ્રત ॥ ૩૮૦ ॥
 દામોદરશ્ચ તેનેત્યં દ્વાદશાંશાઃ પ્રજહિરે ।
 ઇતિ પદ્મસંહિતાયાં વ્યૂહા દ્વાદશ કીર્તિતાઃ ॥ ૩૮૧ ॥
 કેશવસ્તુ સુવર્ણાભઃ શઙ્ખચક્રગદાધરઃ ।
 શુકલામ્બરધરઃ સૌમ્યો મુક્તાભરણભૂષિતઃ ॥ ૩૮૨ ॥
 નારાયણો ધનશ્યામઃ શઙ્ખચક્રગદાડસિભૃત્ ।
 પીતવાસા મણિમયૈર્ભૂષણૈરુપશોભિતઃ ॥ ૩૮૩ ॥
 માધવશ્ચોત્પલપ્રખ્યશ્ચક્રશાર્ફગદાડસિભૃત્ ।
 ચિત્રમાલ્યામ્બરધરઃ પુણ્ડરીકનિભેક્ષણઃ ॥ ૩૮૪ ॥
 ગોવિન્દઃ શાશિવર્ણઃ સ્યાત્ પદ્મશઙ્ખગદાડસિભૃત્ ।
 રક્તારવિન્દપાદાબ્જસ્તમ કાચ્યનભૂષણઃ ॥ ૩૮૫ ॥
 ગૌરવર્ણો ભવેદ્વિષ્ણુશ્ચક્રશઙ્ખહલાસિભૃત્ ।
 ક્ષૌમામ્બરધરઃ સ્ત્રીગ્વી કેયૂરાઙ્ગદભૂષિતઃ ॥ ૩૮૬ ॥
 અરવિન્દનિભઃ શ્રીમાન્ મધુજિત્ કમલાસનઃ ।
 ચક્રં શાર્ફગ ચ મુશલં પદ્મં દોર્ભિર્વિભર્ત્યસૌ ॥ ૩૮૭ ॥
 ત્રિવિક્રમો રક્તવર્ણઃ શઙ્ખચક્રગદાસિભૃત્ ।
 કિરીટહારકેયૂરકુણ્ડલૈશ્ચ વિરાજિતઃ ॥ ૩૮૮ ॥
 શ્રીવામનઃ કુન્દવર્ણઃ પુણ્ડરીકાયતેક્ષણઃ ।
 દોર્ભિર્વજ્રં ગદાં ચક્રં પદ્મં હૈમં વિભર્ત્યસૌ ॥ ૩૮૯ ॥
 શ્રીધરઃ પુણ્ડરીકાખ્યશ્ચક્રશાર્ફગી ચ પદ્મધૃક્ ।
 રક્તારવિન્દનયનો મુક્તાદામવિભૂષિતઃ ॥ ૩૯૦ ॥
 વિદ્યુદ્ગર્ણો લૃષીકેશશ્ચક્રશાર્ફગહલાસિભૃત્ ।
 રક્તમાલ્યામ્બરધરઃ પુણ્ડરીકાવતંસકઃ ॥ ૩૯૧ ॥

छन्दनीलनिभश्चकशङ्खपद्मगदाधरः ।

पद्मनाभः पीतवासाश्चित्रमाल्यानुलेपनः ॥ ३९२ ॥

दामोदरः सार्वभौमः पद्मशाङ्गासिशङ्खभृत् ।

पीतवासा विशालाक्षो नानारत्नविभूषितः ॥ ३९३ ॥

व्यूढा द्वादशधा यैवं धारीतस्मृतिवर्णिताः ।

बीध्व्या डि जनैर्दिव्या व्यूढतत्त्वबुभुत्सुभिः ॥ ३९४ ॥

(गुणयुग्मत्रयाद् व्यूढत्रयाविर्भावः)

तत्र ज्ञानबलद्वन्द्वद् रूपं साङ्कर्षणं उरैः ।

अैश्वर्यवीर्यसम्भेदाद् रूपं प्राद्युम्नमुच्यते ॥ ३९५ ॥

शक्तितेजः समुत्कर्षादानिरुद्धो तनुर्दरैः ।

अेते शक्तिमयाव्यूढा गुणोन्मेषस्वलक्षणाः ॥ ३९६ ॥

(व्यूढत्रयेऽपि षाड्गुणयानुवृत्तिः)

षाड्गुणविविधता देवाः पुरुषाः पुष्करेक्षणाः ।

तत्र तत्रावशिष्टं यद्गुणानां द्वियुगं मुने ॥ ३९७ ॥

(त्रिधा यातुरात्म्यस्थितिः)

अनुवृत्तिं भजत्येव तत्र तत्र यथायथम् ।

व्याप्तिमात्रं गुणोन्मेषो मूर्तिकार एति त्रिधा ॥ ३९८ ॥

(सङ्कर्षणस्य कृत्यम्)

यातुरात्म्य स्थितिर्विषणोर्गुणव्यतिकरोद्भवत्वा ।

तत्र ज्ञानमयत्वेन देवः सङ्कर्षणो बली ॥ ३९९ ॥

प्रद्युम्नस्य कृत्यं ः

व्यनक्त्यैकान्तिकं मार्गं भगवत्प्राप्तिसाधनम् ।

वीर्यैश्वर्यमयो देवः प्रद्युम्नः पुरुषोत्तमः ॥ ४०० ॥

(अनिरुद्धस्य कृत्यम्)

स्थितः शास्त्रार्थभावेन भगवत्प्राप्तित्पन्ना ।

शास्त्रार्थस्य कुलं यत् तद् भगवत्प्राप्तिलक्षणम् ॥ ४०१ ॥

प्रापयत्यनिरुद्धः सन् साधकान् पुरुषोत्तमः ।

शास्त्रशास्त्रार्थतत्साध्यकुलनिर्वाहका एते ॥ ४०२ ॥

(परवासुदेवेन सल व्यूलस्य यातुरात्म्यम्)

पुरुषाः पुण्डरीकाक्षा व्यूढाः शक्तिमया हरेः ।

भगवान् वासुदेवश्च व्यूढाश्चैते त्रयो मुने ॥ ४०३ ॥

(गुणोन्मेषस्वरूपप्रदर्शनम्)

यातुरात्म्यमिदं विद्धि व्यक्ताव्यक्तस्वलक्षणम् ।

गुणाः शक्तिमया ये ते ज्ञानैश्वर्यबलादयः ॥ ४०४ ॥

तेषां युगपदुन्मेषः स्तैमित्यविरलात्मकः ।

सङ्कल्पकल्पितो विष्णोर्यः स तद्व्यक्तिलक्षणः ॥ ४०५ ॥

भगवान् वासुदेवः स परमा प्रकृतिश्च सा ।

शक्तिर्या व्यापिनो विष्णोः सा जगत्प्रकृतिः परा ॥ ४०६ ॥

(सिसृक्षोर्वासुदेवात् सङ्घर्षणाविर्भावः)

शक्तेः शक्तिमतो भेदाद् वासुदेव एतीर्यते ।

सर्वशक्तिमयो देवो वासुदेवः सिसृक्षया ॥ ४०७ ॥

(तत्र दृष्टान्तः)

विलज्ज्यात्मनाऽऽत्मानं यः स सङ्घर्षणः स्मृतः ।

भावानुद्ययशैलस्थे प्रभा यदवद् विजृम्भते ॥ ४०८ ॥

(तस्य षोडशशतवर्षप्रतीक्षणम्)

उद्ययस्थे तथा देवे प्रभा सङ्घर्षणात्मिका ।

अव्यापृता शतान्येषा शक्तिस्तिष्ठति षोडश ॥ ४०९ ॥

सङ्घर्षणात्मिका साक्षाद् विज्ञानबलवारिधिः ।

अनन्तो भगवान् विष्णुः शक्तिमान् पुरुषोत्तमः ॥ ४१० ॥

पूर्णास्तिमितषाङ्गुण्यो निस्तरङ्गार्णवोपमः ।

षण्णां युगपदुन्मेषाद् गुणानां स्वप्रयोदितात् ॥ ४११ ॥

अनन्त एव भगवान् वासुदेवः सनातनः ।

तत्र ज्ञानबलोन्मेषात् स्वसङ्कल्पप्रयोदितात् ॥ ४१२ ॥

(प्रद्युम्नाविर्भावः)

अनन्त एव भगवान् देवः सङ्घर्षणोऽय्युतः ।

स्थित्वा षोडशवर्षाणि देवः शक्तिमथोऽय्युतः ॥ ४१३ ॥

अनन्त एव भगवान् प्रद्युम्नः पुरुषोत्तमः ।
अंशांशेनोदिता शक्तिः प्राद्युम्नी भगवत्प्रभा ॥ ४१४ ॥

(अनिरुद्धाविर्भावः)

अव्यापृता शतान्येषा तुष्णीं तिष्ठति षोडश ।
ततः शक्तिमयो देवः प्रद्युम्नः पुरुषोत्तमः ॥ ४१५ ॥

शतानि षोडश स्थित्वा स्वसङ्कल्पप्रयोदितः ।
अनन्त एव भगवाननिरुद्धो भवत्युत ॥ ४१६ ॥

अंशांशेनोदिता शक्तिरानिरुद्धी उरैः प्रभा ।
अव्यापृता शतान्येषा तुष्णीं तिष्ठति षोडश ॥ ४१७ ॥

(व्यूढस्य षोडशशतवर्षानन्तरं सृष्टौ व्यापृतिः)
शतानि षोडश स्थित्वाऽनिरुद्धः शक्तिमानसौ ।
तदा व्याप्रियते सृष्टौ पूर्वाभ्यां सड नारद ॥ ४१८ ॥

(व्यूढानां उच्यप्रतिभटत्वमनादित्वं च)
व्यूडा अते विशालाक्षाश्चत्वारः पुरुषोत्तमाः ।
निर्दोषा निरनिष्ठाश्च निरवधाः सनातनाः ॥ ४१९ ॥

अनन्तरमक्षरं यैतव्यातुरात्म्यं मडामुने ।
निस्तरङ्गदशायां ते निःसक्ताः सक्तयिन्मयाः ॥ ४२० ॥

शक्त्यात्मका गुणोन्मेषदशायां ते व्यवस्थिताः ।
तत्र स्थूलदशायां ते व्यक्तिभावमुपागताः ॥ ४२१ ॥

(यातुरात्म्यस्य मनालम्बनार्थत्वम्)
जगतामुपकाराय सख्यिदानन्दलक्षणाः ।
मनालम्बनार्थैषा यातुरात्म्यव्यवस्थितिः ॥ ४२२ ॥

(व्यूडाद् व्यूढान्तराविर्भावः)
आम्नासिषुरमुष्याश्च रडस्याम्नायवेदिनः ।
व्यूढान्तरविभववादीन् भेदान् सङ्कल्पकल्पितान् ॥ ४२३ ॥

(द्वादश व्यूढान्तराणि)(वासुदेवादेः केशवाद्यः)
व्यूढान्तरं दश द्वे च केशवाद्याः प्रकीर्तिताः ।
केशवादित्रयं तत्र वासुदेवाद् विभाव्यते ॥ ४२४ ॥

सङ्घर्षाण्य गोविन्दपूर्वं त्रितयमद्भुतम् ।
त्रिविक्रमाद्यं त्रितयं प्रधुम्नाद्दुदितं मुने ॥ ४२५ ॥

(व्यूहान्तरस्य त्रैविध्यम्)

दृषीकेशादिकं तद्गदनिश्चयान् मडामुने ।
पराः स्वकारणान्तस्थाः सूक्ष्मास्ते द्विभुजाः स्मृताः ॥ ४२६ ॥

यतुर्भुजास्ते विज्ञेयाः स्थूलास्त्रिभुवनेश्वराः ।
यङ्काद्यायुधविन्यासो यन्त्रतन्त्रेऽभिधारयते ॥ ४२७ ॥

(अथ केशवादिस्वरूपवर्णनम्)
तमजाम्बूनदप्रप्यं पुण्डरीकायतेक्षणम् ।
अपारकरुणं पद्मशङ्खयङ्कादाधरम् ॥ ४२८ ॥

पीताम्बरधरं देवं वनमालाविभूषितम् ।
डारकेयूरकटककुण्डलैरुपशोभितम् ॥ ४२९ ॥

यतुर्बाहुसदारङ्गं प्रसन्नवदनं विभुम् ।
प्रागादि विन्ध्यसेद् देवं केशवं क्लेशनाशनम् ॥ ४३० ॥

शङ्खपद्मयङ्कादाधरं नीलाम्बुदण्डविम् ।
सर्वालङ्कारसंयुक्तं कुर्यान्नारायणं ततः ॥ ४३१ ॥

पद्मकौमोदकीशङ्खयङ्क धारिणमव्ययम् ।
देवमिन्दीवरश्यामं माधवं भावयेत् ततः ॥ ४३२ ॥

यङ्ककौमोदकीशङ्खपद्मायुधविराजितम् ।
धन्वुभिम्बनिभं कुर्यात् गोविन्दममितैजसम् ॥ ४३३ ॥

गदाब्जशङ्खयङ्कास्त्रधरं परमभूषितम् ।
विष्णुं विश्वपतिं कुर्यात् पद्मकिञ्चल्सन्निभम् ॥ ४३४ ॥

यङ्कशङ्खाम्बुजगदाधारिणं करुणानिधिम् ।
रक्तपद्मदलप्रप्यं तं कुर्वीत त्रिविक्रमम् ॥ ४३५ ॥

शङ्खयङ्कादाधरधरं परमभूषितम् ।
तरुणादित्यसङ्काशं वामनं भावयेत् ततः ॥ ४३६ ॥

पद्मयङ्कादाशङ्खधरं सद्गुणसागरम् ।
पुण्डरीकनिभं देवं श्रीधरं परिकल्पयेत् ॥ ४३७ ॥

गद्यासुदर्शनयुते शङ्खपद्मे य विभ्रतम् ।
 विद्युत्प्रभं लृषीकेशं कुर्वीत कमलेक्षणम् ॥ ४३८ ॥
 शङ्खपद्मे गद्यायुके तथा विभ्राणामुज्ज्वलम् ।
 सडस्मादित्यसङ्काशं पद्मनाभं तु कारयेत् ॥ ४३९ ॥
 पद्मशङ्खपद्मगद्यायुक्कधरं बन्धूकसन्निभम् ।
 भक्त्येकसुलभं देवं दामोदरमथ स्मरेत् ॥ ४४० ॥
 केशवादेश्च रुपाणि येत्येवं दर्शितानि हि ।
 अडिर्बुध्न्यसंछितायां बोध्यान्येतानि यत्नतः ॥ ४४१ ॥
 (अथ व्यूढलोकाः)
 श्रीसाकेतादधःस्थश्च श्रीगोलोको हि संस्थितः ।
 श्रीनारायणलोकश्च तदधस्ताद् विराजितः ॥ ४४२ ॥
 तदधस्ताद् वासुदेवव्यूढलोको हि वर्तते ।
 भगवान् वासुदेवो हि सङ्घर्षाण्डिकारणम् ॥ ४४३ ॥
 विराजते यतुर्भुजः शङ्खयुक्कगदाधरः ।
 वासुदेवादधःस्थश्च लोकः सङ्घर्षणस्य हि ॥ ४४४ ॥
 यत्र नीलाम्बरधरो व्यूढः सङ्घर्षणः स्थितः ।
 शुद्धस्फटिकतुल्योऽसौ रक्तपद्मनिभेक्षणः ॥ ४४५ ॥
 दिव्यगन्धानुलिभाङ्गो ढलढस्तश्चतुर्भुजः ।
 वासुदेवस्य शेषश्च ङ्यनन्तोऽनन्तविङ्कमः ॥ ४४६ ॥
 कालरुद्रयमादीनामन्तःस्थो लयकारकः ।
 धारयति धरां यासौ ज्ञानबलसमन्वितः ॥ ४४७ ॥
 प्रधुम्नव्यूढलोकस्तु स्थितः सङ्घर्षणादधः ।
 प्रधुम्नो राजते यत्र किशोरो रक्तलोचनः ॥ ४४८ ॥
 जगतो मोडकश्चासौ दिव्यभूषणभूषितः ।
 ब्रह्मान्तःस्थो जगत्कर्ता वीर्यैश्वर्यसमन्वितः ॥ ४४९ ॥
 अधोलोकस्तु प्रधुम्नादनिरुद्धस्य कीर्तितः ।
 शक्तिजोयुतो व्यूढो यत्रानिरुद्धसंज्ञकः ॥ ४५० ॥
 अन्तर्यामी स भन्वादेश्जगतः पालको मतः ।

वशिष्ठसंछितायां छि व्यूढलोका मता छति ॥ ४५१ ॥
 अेवं तत्तद्द्यूढलोकास्तत्तत्त्वोकादधस्तनाः ।
 स्वस्वाचार्यैश्च विज्ञेया अलं पल्लवितेन तत् ॥ ४५२ ॥
 विभवस्वरूपम् ।
 देवादिकविभूत्यां य तत्तत्साजात्यवत्तया ।
 भक्तान्श्च रक्षितुं रामाविर्भावो विभवो मतः ॥ ४५३ ॥
 अजायमानो बहुधा श्रुतेरत्रप्रमाज्ञता ।
 न कर्मकृलभोगार्थः स त्वैच्छिकस्तनुग्रहः ॥ ४५४ ॥
 अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
 प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥ ४५५ ॥
 यदा यदा छि धर्मग्लानिर्भवति भारत ।
 अब्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ ४५६ ॥
 परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
 धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ४५७ ॥
 जन्म कर्म य मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
 त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ४५८ ॥
 श्रीमद्भगवद्गीतायामेवमभिहितं यतः ।
 प्राकृतजन्मभिन्नं तद् भगवज्जन्म सम्मतम् ॥ ४५९ ॥
 यथार्थज्ञानतः स्वस्य दिव्यं जन्म तदैश्वरम् ।
 परमोपायभूतं तद् सन्तारकं भवाम्भुधेः ॥ ४६० ॥
 अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।
 परं भावमजानन्तो मम भूतभुधेश्वरम् ॥ ४६१ ॥
 मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
 राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ ४६२ ॥
 तानहं द्विषतः कुरान संसारेषु नराधमान् ।
 क्षिपात्यजस्त्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ ४६३ ॥
 आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
 मामप्राप्यैव कुन्तेय ! ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ ४६४ ॥

अव्यक्तं व्यक्तमान्नं मन्यन्ते मामभुङ्क्षुः ।
 परं भावमजान्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ ४६५ ॥
 नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
 भूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ ४६६ ॥
 अवतारस्य यावज्ञां दुर्वन्त्यासुरभुङ्क्षुः ।
 तेषां भगवता प्रोक्ता गीतायामधमा गतिः ॥ ४६७ ॥
 अवतारस्यत्रिणाशिं तारकाशिं भवार्णवात् ।
 वैराग्यं जनयित्वा यत्कृतेः संवर्धकानि हि ॥ ४६८ ॥
 ब्रह्मणो ननु रामस्य निराकारावतारिणः ।
 कथङ्कारं भवेदत्र साकारात्मावतारता ॥ ४६९ ॥
 धृतिं येन कुतो यस्मात् काष्ठव्यामोहनलः प्लु ।
 काष्ठस्याकारतां याति प्राकट्ये हि यथा तथा ॥ १७० ॥
 अग्रिथैकं धृत्यादेः श्रुतेरत्र प्रमाणात् ।
 तस्य यथा कथासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी ॥ ४७१ ॥
 आप्रणभात् सर्वं भवेत्सुवर्णश्चेति वाक्यतः ।
 रामे ब्रह्मणि किञ्चैवं द्विव्या साकारता श्रुता ॥ ४७२ ॥
 अयक्षुश्चेतिबाधस्तु प्राकृतस्यैव यक्षुषः ।
 तस्य यथा श्रुतेर्मानात्रतु द्विव्यस्य यक्षुषः ॥ ४७३ ॥
 तदभावात् न तत्त्वोके ष्यवतारग्रहेऽपि यत् ।
 रामस्य ब्रह्मणो यस्मात् सर्वत्र परिपूर्णात् ॥ ४७४ ॥
 कदापि प्रकृतेः सङ्गो रामस्य मोलको न हि ।
 भवतो राघवादेव स्मृतिज्ञानव्यपोहने ॥ ४७५ ॥
 स्वर्गपेया स्वभावेन शरीरेणापि निर्मलः ।
 सर्वावस्थासु रामो हि मालिन्यं समुपैति न ॥ ४७६ ॥
 रामांशोऽपि प्रकारत्वाज्जुवो बद्धः स्वकर्मभिः ।
 जुवसंसारमालिन्यं भासते कर्मबन्धनात् ॥ ४७७ ॥
 उपैति ब्रह्मसादृश्यं ब्रह्माहमिति भावयन् ।

विमुक्तः कर्मणा जिवस्तदा भवति निर्मलः ॥ ४७८ ॥
 संसारो भासते जिवे रामांशे मोहतः खलु ।
 अवतारस्वरूपे तु लोकेदृष्ट्या न मोहतः ॥ ४७९ ॥
 अनंशे राघवे पूर्णे ब्रह्मणि सर्वशेषिणि ।
 मालिन्यं न स्वभावेन शेषयोस्तत्त्वतो न हि ॥ ४८० ॥
 उभ्भावंशौ तरङ्गौ य ल्यतरङ्गस्तु राघवः ।
 निराकुलः स संसारादवतारी परेश्वरः ॥ ४८१ ॥
 प्रकृतेः सङ्गतो जिवो सत्त्वादित्रिगुणोऽस्ति हि ।
 मुक्तौ तु निर्गुणः सोऽथ गुणत्रयविमोचनात् ॥ ४८२ ॥
 स्वप्रपन्नस्य रामो हि गुणत्रयविमोचकः ।
 रामस्तु निर्गुणो नित्यं प्रकृतिसङ्गवर्जितः ॥ ४८३ ॥
 सगुणश्च परो रामो दिव्यानन्तगुणार्णवः ।
 अंशव्यावर्तकं रामे निर्गुणेति विशेषणम् ॥ ४८४ ॥
 रामांशस्य तु जिवस्य गुणभोडाद्धि संसृतिः ।
 अवतारेऽन्यदृष्ट्या तु भासितं बन्धनं नहि ॥ ४८५ ॥
 रामस्य सगुणांशस्य सगुणत्व निवृत्तये ।
 निर्गुणश्चापि रामांशोऽवतारो गुणवानिव ॥ ४८६ ॥
 दिव्यादिव्यविभूत्योश्च स्वामी रामोऽभिलेश्वरः ।
 सर्वशक्तिः स अथाथ तद्व्ययं य विभर्ति हि ॥ ४८७ ॥
 समष्टिव्यष्टिदेहत्वाद् रामे मानं हि भासते ।
 उभयोरात्मभूतस्तु रामोऽनन्तश्च निर्गुणः ॥ ४८८ ॥
 अगम्यश्चाथ गम्यश्च श्रीमद्रामः प्रकीर्तितः ।
 भक्तिशून्यैरगम्यः स गम्यो भक्तैर्मुमुक्षुभिः ॥ ४८९ ॥
 गुरुशास्त्रोपदेशाख्य संशयस्य य सङ्ख्यात् ।
 तस्मिन् न्यस्तधियो भक्तास्तद्गतिं प्राप्नुवन्ति हि ॥ ४९० ॥
 वदन्ति मलिनं रामं मलिना राममायया ।
 भवन्ति निर्मला भक्त्या राम विज्ञाय निर्मलम् ॥ ४९१ ॥

निर्मलं हि स्वभावेन सद्गुरोः कृपया जनाः ।
 लीलार्थमनुकर्त्तारं रामं विदन्ति तित्वतः ॥ ४९२ ॥
 मत्स्यः पाण्डोश्रुतावस्थां मत्स्यः शतपथे श्रुतः ।
 स यत्कूर्मः श्रुतावेवं कूर्मः शतपथे मतः ॥ ४९३ ॥
 वराहो भूत्वाऽऽरुच्ये व तैत्तिरीये वराहकः ।
 नृसिंहस्तैत्तिरीये हि तन्नो नरसिंहस्त्विति ॥ ४९४ ॥
 ऋग्वेदे वामनः प्रोक्त एदं विष्णुर्विचक्रमे ।
 विप्रस्तरति येत्येवं जामदग्न्य उदीरितः ॥ ४९५ ॥
 अभिराममस्थादिति श्रीरामश्चाभिभाषितः ।
 कृष्णान्तं अम एत्येवं श्रीकृष्णश्चापि व्याहृतः ॥ ४९६ ॥
 अवेद्यैशावतारत्वे प्रोक्ता वेदप्रमाणाता ।
 अवैदिकी ततो ज्ञेया ज्यवताराप्रमाणाता ॥ ४९७ ॥
 मत्स्याः कूर्मो वराहश्च कपिलर्षिस्तथा नरः ।
 नारद ऋषभो यज्ञो दत्तात्रेयोऽथ मोहिनी ॥ ४९८ ॥
 नृसिंहो वामनो व्यासो जामदग्न्यश्च राघवः ।
 भलरामोऽथ कृष्णश्च पर धन्वन्तरिर्हरिस्तथा ॥ ४९९ ॥
 उंसः सनत्सुमारश्च कल्किर्बुध्दः पृथुस्तथा ।
 यतुर्विशतिः सङ्ख्याका विभवाः सम्प्रकीर्तिताः ॥ ५०० ॥
 श्रीमद्भागवते यैषां वेदं वृत्तं विशेषतः ।
 वृत्तं रामायणेवेदं श्रीरामस्यावतारिणः ॥ ५०१ ॥
 श्रीभगवच्चरित्राणां कथनाच्छ्रवणादपि ।
 नरो याति हि तद्भ्राम यद् गत्वा न निवर्त्तते ॥ ५०२ ॥
 मुक्तये मुक्तिकामैश्च श्रीरामस्यावतारिणः ।
 प्रधाना विभवा अप्सु वेदा मत्स्याद्यो दश ॥ ५०३ ॥
 रामो हि त्रैशुक्लस्य यादिमायां तिथौ भव ।
 अन् श्रीमत्स्यरूपः सन् दैत्यं वेदापहारकम् ॥ ५०४ ॥
 रामो हि ज्येष्ठशुक्लस्य द्वितीयायां तिथौ भव ।
 कूर्मावताररूपः सन् मलाधीरो ज्यजायत ॥ ५०५ ॥

रामो हि माघशुक्लस्य सप्तम्यां च तिथाविड ।
 श्रीमद्भद्राडरूपः सन् डिउरएयाक्ष जघान हि ॥ ५०६ ॥
 रामो वैशाखशुक्लस्य चतुर्दश्यां तिथौ भलु ।
 श्रीमन्त्रिसिंहरूपः सन् डिउरएयकशिपुं व्यडन् ॥ ५०७ ॥
 रामो हि शुक्लद्वादश्यां मासे भाद्रपदे शुभे ।
 श्रीमद्भामनरूपः सन् पातालं प्रापयद् बलिम् ॥ ५०८ ॥
 रामो वैशाखशुक्लस्य तृतीयायां तिथौ भलु ।
 श्रीमत्परशुरामः सन् जघान दृष्टक्षत्रियान् ॥ ५०९ ॥
 रामो हि चैत्रशुक्लायां नवम्यां च परः पुमान् ।
 श्रीयुतरामरूपः सन् रावणं उतवानिड ॥ ५१० ॥
 रामो भाद्रपदस्याथ कृष्णश्राष्ट्र्यां तिथाविड ।
 श्रीयुतकृष्णरूपः सन् कंसादिकं जघान हि ॥ ५११ ॥
 रामश्चाषाढ शुक्लस्य दशम्यां च तिथौ डिल ।
 श्रीमद्बुधस्वरूपः सन् वञ्चयामास यासुरान् ॥ ५१२ ॥
 रामः शुक्लद्वितीयायां मासे च मार्गशीर्षके ।
 श्रीयुतकल्किरूपः सन् दृष्टनाशं करिष्यति ॥ ५१३ ॥
 भुष्याभुष्यादिभेदाच्च कलाधावेशभेदतः ।
 नानाविभवभेदा हि पाञ्चरात्रे प्रकीर्तितः ॥ ५१४ ॥
 भवान् नारायणो देवः श्रीमौञ्चकायुधः प्रभुः ।
 ऐकशर्ङ्गो वराडस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ॥ ५१५ ॥
 लोकानां त्वं परो धर्मो विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः ।
 त्वया लोकास्त्रयः कान्ताः पुरा स्वैदिकमैस्त्रिभिः ॥ ५१६ ॥
 मडेन्द्रश्च कृतो राजा बलिं बध्वा सुदारुणम् ।
 श्रीमदरामायणे चैवं श्रीरामाद् विभवा मताः ॥ ५१७ ॥
 रामः सर्वावताराणामवतारी समीरितः ।
 पश्चिन्नाणं च साधूनामवतारप्रयोजनम् ॥ ५१८ ॥
 सर्वेभ्यश्चात्मयं दत्ते रामः सकृत्प्रपत्तितः ।

स्वाश्रितस्थापराधांश्च रामः स्मरति नैव छि ॥ ५१८ ॥
 साक्षाद् गौणस्तथाऽऽवेशेऽद्येवं विभवात्रयः ।
 मुष्यमुष्यतरत्वादिभेदात् साक्षात् त्रिधा मतः ॥ ५२० ॥
 नृसिंखामनभेदाद् द्विधा मुष्यः प्रकीर्तितः ।
 मुष्यतरश्च श्रीकृष्णो रामो मुष्यतमस्तथा ॥ ५२१ ॥
 मत्स्यकूर्मादिभेदैश्च मतो गौणस्त्वनेकधा ।
 कलास्वरूपशक्तीनामावेशात् त्रिविधोऽन्तिमः ॥ ५२२ ॥
 विभवाश्च कलावेशात् पृथुधन्वन्तरादयः ।
 शुद्धावेशस्तथाऽशुद्धावेशो द्विधा य मध्यमः ॥ ५२३ ॥
 शुद्धावेशाश्च विज्ञेयाः श्रीव्यासकपिलादयः ।
 मता परशुरामादावशुद्धावेशता बुधैः ॥ ५२४ ॥
 शक्त्यावेशो द्विधा शुद्धाशुद्धत्वभेदतो मतः ।
 आदिमोऽपि द्विधा मुष्यगौणभेदात् प्रकीर्तितः ॥ ५२५ ॥
 उंसादयो मता मुष्या गौणा बुद्धादयो मताः ।
 अन्तिमोऽपि द्विधा मुष्यगौणभेदाद्दुटीरितः ॥ ५२६ ॥
 तत्र ब्रह्मादयो मुष्या गौणा मन्वादयो मताः ।
 संरक्षकाश्च साधूनां धर्मसंस्थापकास्तथा ॥ ५२७ ॥
 धत्येवं विभवाः प्रोक्ताः प्रमेयोद्देशभास्करे ।
 वशिष्ठसंछितावच्छ्रीयिदानन्देन भाषिते ॥ ५२८ ॥
 रामोऽपिलावताराणामवतारी पराशर ।
 साधुधर्मान् परित्नातुमाविर्भवति सोऽत्र छि ॥ ५२९ ॥
 रामः सकृत् प्रपत्यैव सर्वभीतिहरोऽस्ति य ।
 नैव पश्यति भक्तानामपराधं दयार्णवः ॥ ५३० ॥
 साक्षाद् गौणस्तथाऽऽवेशो विभवास्त्रिविधा धति ।
 मुष्यमुष्यतरत्वादिभेदात् साक्षान्मतस्त्रिधा ॥ ५३१ ॥
 नृसिंखामनश्चेति द्विधा मुष्य उदीरितः ।
 कृष्णो मुष्यतरस्तत्र रामो मुष्यतमस्तथा ॥ ५३२ ॥

मत्स्यकूर्मादिभिर्देवैर्गौणोऽनेकविधः स्मृतः ।
 कलास्वरूपशक्तीनामावेशादन्तिमस्त्रिधा ॥ ५३३ ॥
 विभवश्च कलावेशात् पृथुधन्वन्तराद्यः ।
 मध्यमस्तु द्विधा शुद्धशुद्धावेशाद्धि सम्मतः ॥ ५३४ ॥
 शुद्धावेशाश्चय ङौद्धव्याः श्रीव्यासकपिलादिकाः ।
 श्रीमत्परशुरामादावशुद्धावेशता मता ॥ ५३५ ॥
 शुद्धशुद्धत्वभेदास्य शक्त्यावेशः स्मृतो द्विधा ।
 भुष्यगौणविभेदास्य द्विधैव यान्तिभः स्मृतः ॥ ५३६ ॥
 भुष्या ब्रह्माद्यस्तत्र गौणा मन्वाद्योऽथ य ।
 श्रीवशिष्ठसंछितायामुक्ताश्च विभवो षति ॥ ५३७ ॥
 भुष्या रामावतारास्तु दीपाद्युत्पन्नदीपवत् ।
 श्रीरामेण समाः किन्तु रामस्यैवावतारिता ॥ ५३८ ॥
 ञैश्वर्यस्य छि प्राकट्ये याविश्य क्वचिदात्मनि ।
 श्रीरामगौणता बोध्या तद्भतां यानुपास्यता ॥ ५३९ ॥
 अप्राकृतस्य रूपस्य प्राकट्येऽद्वारके षत् ।
 श्रीरामे भुष्यता तद्गानुपास्यः स मुमुक्षुभिः ॥ ५४० ॥
 ब्रह्मविष्णुमहेशाद्या यस्यांशा लोकसाधकाः ।
 तमादिदेवं श्रीरामं विशुद्धं परमं भजे ॥ ५४१ ॥
 ब्रह्मविष्णुमहेशादेरंशिता सकलेश्वरे ।
 श्रीरामायणमाहात्म्ये रामे व्यासेन कीर्तिता ॥ ५४२ ॥
 षाऽगुण्यस्य च रामस्य साकल्ये पूर्णता मता ।
 कलात्वं षोडशे भागे यतुर्थांशे तदंशता ॥ ५४३ ॥
 उत्तरेण यत्रिंशेण श्रीरामस्यावतारिणः ।
 वर्णितं पूर्णरूपेण यावतारस्य कारणम् ॥ ५४४ ॥
 श्रीबोधायनगीतायामित्यवतार कारणम् ।
 साधुसंरक्षणं प्रोक्तं धर्मसंस्थापनं तथा ॥ ५४५ ॥
 अवतारा अनन्ताश्च रामस्य परमात्मनः ।
 सर्वश्रेष्ठो मतस्तेषु राघवः सकलेश्वरः ॥ ५४६ ॥

अन्तःस्थत्वे य सर्वस्य रामे रक्षाविधातृता ।
 तत्सृष्ट्वेति श्रुतावुक्ता रामान्तर्यामिता हि सा ॥ ५४७ ॥
 गुडाडितं गह्वरेष्ठमिति श्रुतिप्रमाणतः ।
 ध्यानाय वित्रेडेणापि सर्वान्तःस्थो हि राघवः ॥ ५४८ ॥
 वैराग्याभ्यासयुक्तानां योगसंस्कृतयेतसाम् ।
 निष्पन्नभक्तियोगानामेव ग्राह्यो भवेद्धि सः ॥ ५४९ ॥
 अन्तः प्रविष्टः शास्तेति श्रीरामेऽन्तःस्थता श्रुता ।
 जगत् सर्वं शरीरं ते सर्वात्मतेति राघवे ॥ ५५० ॥
 योऽन्तरात्मा हि सर्वेषां श्रीरामः शरणं मम ।
 एत्याद्यागमवाक्येऽपि रामस्योक्ताऽन्तरात्मता ॥ ५५१ ॥
 ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
 भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्राडुढानि मायया ॥ ५५२ ॥
 उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
 यो लोकत्रयमाविश्य विभक्त्यव्यय ईश्वरः ॥ ५५३ ॥
 श्रीरामश्चेति गीतायां लोकान्तःस्थो नियामकः ।
 सर्वं सृष्ट्वा प्रविष्टोऽन्तर्जुवेन यात्मना स्वयम् ॥ ५५४ ॥
 निर्विमिश्र स्वतन्त्रश्च भोगवर्ज्यश्च भोगदः ।
 विलक्षणश्च सर्वेभ्यः सर्वजगच्छरीरकः ॥ ५५५ ॥
 सर्वशक्तिश्च सर्वेषां शक्तिदः सर्वरक्षकः ।
 भक्तैश्च योगिभिर्धैर्यः प्रीतः सन् मार्गदर्शकः ॥ ५५६ ॥
 साक्षी य समदर्शी य श्रितदोषान् न पश्यति ।
 सङ्कटेव प्रपन्नानां सर्वभीतिनिवारकः ॥ ५५७ ॥
 सर्वत्र रमते रामः सर्वे य रमयत्यपि ।
 परमात्मा ततो रामः सर्वात्मैतिमतं ब्रुवैः ॥ ५५८ ॥
 रामे विश्वं य विश्वस्मिन् व्याप्य रामो हि संस्थितः ।
 अन्तर्यामितया सर्वः सर्वेषां प्रेरकस्तथा ॥ ५५९ ॥
 रामो हि पुरुषः सर्वदेहेषु निरुपाधिकः ।

उत्तमश्च मडान् रामः सर्वेषु पुरुषेषु तत् ॥ ५६० ॥
 अन्तर्बलिर्जगत् सर्वं व्याप्य रामो हि संस्थितः ।
 अनेन संवृतं ह्यन्तर्बलिः सर्वं तथाऽऽवृतम् ॥ ५६१ ॥
 प्रत्येकं लुदयं राम ओडोऽपि बद्धुःपतः ।
 तत्तद्देहविशिष्टः सन्नाविर्भवति वै विभुः ॥ ५६२ ॥
 संस्थितो लृद्धुलायां स राघवो देहतः श्रुतः ।
 सृष्टिमनुप्रविष्टः स ह्यन्तर्यामितया तथा ॥ ५६३ ॥
 दृश्यसे सर्वभूतेषु गोषु च ब्राह्मणेषु च ।
 दिक्षु सर्वासु गगने पर्वतेषु नदीषु च ॥ ५६४ ॥
 सडस्रचरणः श्रीमाञ्शतशीर्षः सडस्रदृक् ।
 त्वं धारयसि भूतानि पृथिवीं सर्वपर्वतान् ॥ ५६५ ॥
 जगत् सर्वं शरीरं ते स्थैर्यं ते वसुधातलम् ।
 एति रामायणो प्रोक्ता रामान्तर्यामिता डिल ॥ ५६६ ॥
 नराणां च समूहस्तु विश्रुतो नारसंज्ञकः ।
 तन्नारमयनं यस्य नारायणः स राघवः ॥ ५६७ ॥
 रमन्तेयोगिनोऽनन्ते नित्यानन्दे विद्यात्मनि ।
 एति रामपदेनासौ परब्रह्माभिधीयते ॥ ५६८ ॥
 रमयति जगत् सर्वं रामश्चिद्विद्यात्मकम् ।
 जगत्सृष्ट्यादिलीलाभी रामो हि रमते सदा ॥ ५६९ ॥
 विद्वित्प्रकृतौ रामश्चान्तरात्मतया स्थितः ।
 डेययोगोऽथ यात्मनि यौवनादिवत् ॥ ५७० ॥
 श्रीरामः सर्वभूतस्थो दारुस्थानलवद्धि यः ।
 सद्योपास्यः स सद्भिश्च श्रद्धया भोक्षमिच्छुभिः ॥ ५७१ ॥
 स्वान्तःस्थं च परेशं तं समुपास्य मुमुक्षवः ।
 सायुज्यं ब्रह्मणो यान्ति देहं त्यक्त्वाऽर्चिरादिना ॥ ५७२ ॥
 अर्थावतार ः
 स्वीकृतश्च तनुत्पेन येन मण्यादिविग्रहः ।
 रामस्थार्यावतारः स रामाश्रितजनेप्सितः ॥ ५७३ ॥

विराजतेऽतिरम्योऽसौ शैलतीर्थगृहादिषु ।
 सर्वथा लोककल्याणं कुर्वाणोऽमोघपूजया ॥ ५७४ ॥
 दिव्यदेल विशिष्टः श्रीरामो भिम्बेऽनुकम्पया ।
 सर्वातिशायिषाऽगुण्यं राममूर्तौ हि वर्त्तते ॥ ५७५ ॥
 सर्वातिशायिषाऽगुण्यं संस्थितं मन्त्रभिम्बयोः ।
 मन्त्रे वाय्यात्मना भिम्बे कृपया समुपस्थितम् ॥ ५७६ ॥
 तेनार्थो भगवान् साक्षान्नोपचारधिया क्वचित् ।
 विष्वक्सेनसंछितायामित्येवं परिकीर्तितम् ॥ ५७७ ॥
 रामो मूर्त्तावुपास्यो हि स्थापितः श्रुतिभिः श्रितैः ।
 अर्थितव्यः प्रणम्यश्च द्रष्टव्यश्च मुमुक्षुभिः ॥ ५७८ ॥
 अमोघसंस्तवो रामो ह्यमोघं रामदर्शनम् ।
 अमोघमरणो रामश्चामोघं रामवन्दनम् ॥ ५७९ ॥
 सुदृपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणाम् ।
 कृत्वात्मनः प्रीतिकरीं सुवर्णरजतादिभिः ॥ ५८० ॥
 तस्यां ब्रह्म समारोप्य मनसा तन्मयो भवेत् ।
 तामर्थयेत् तां प्रणमेत् तां भजेत् तां विचिन्तयेत् ॥ ५८१ ॥
 विशत्यापास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम् ।
 विष्णुधर्मोत्तरे यैवमीशमूर्त्तिर्हि वर्णिता ॥ ५८२ ॥
 मूर्त्तौ तत्स्थस्य रामस्य दिव्यदेलोऽस्ति मूर्त्तिवत् ।
 प्रतिमायां भज्यमानायां तद्देलो भज्यते न हि ॥ ५८३ ॥
 मूर्त्तिर्भवति साकारा साकारो राघवो यतः ।
 प्राकृताकारशून्यत्वान्निराकारः श्रुतः क्वचित् ॥ ५८४ ॥
 तच्छ्रुयतामनाधारा धारणा नोपपद्यते ।
 प्रसन्नवदनं यारुपन्नपत्रोपमेक्षणम् ॥ ५८५ ॥
 सुकपोलं सुविस्तीर्णललाटकूलकोज्वलम् ।
 समकर्णान्तविन्यस्त यारुकुण्डलभूषणम् ॥ ५८६ ॥
 कम्बुग्रीवं सुविस्तीर्णं श्रीवत्साङ्गितवक्षसम् ।

बालत्रिभङ्गिनामग्रनाभिना ङ्युदरेण य ॥ ५८७ ॥
 प्रलम्बाष्टभुजं विष्णुमथवापि यतुर्भुजम् ।
 समस्थितोरुजङ्घं य सुस्थितान्घ्रिवराभुजम् ॥ ५८८ ॥
 शिन्तयेद् ब्रह्मभूतं तं पीतनिर्मलवाससम् ।
 डिरीटखारकेयूरकण्टकादि विभूषितम् ॥ ५८९ ॥
 शार्ङ्गशङ्खभगदाभङ्गयङ्गाक्षवलयान्वितम् ।
 वरदाभयहस्तं य मुद्रिकारत्नभूषितम् ॥ ५९० ॥
 शिन्तयेत् तन्मयो योगी समाधायान्मानसम् ।
 षट् विष्णुपुराणे हि प्रोक्ता साकारता हरेः ॥ ५९१ ॥
 रामस्थार्यावतारे न नियमो देशकालयोः ।
 सुलभो मूर्तिवन्नेशः स्वरूपेषु परादिषु ॥ ५९२ ॥
 तद्युगस्थावतारैश्च तत्स्था भक्ता हि रक्षिताः ।
 अन्ययुगावतारैश्चेतरस्था रक्षिता न तु ॥ ५९३ ॥
 रक्षिताः सर्वकालस्था भक्ता रामस्य मूर्तिभिः ।
 स्थापितः सुलभो रामो मूर्त्तौ मन्त्रैश्च वैदिकैः ॥ ५९४ ॥
 मूर्त्तयो विभुभानां य स्वरूपोदारतादिभिः ।
 जनयन्ति रुचिं रामे वैमुष्यमपसार्य हि ॥ ५९५ ॥
 गुणाः पूर्णाश्च मूर्त्तौ हि रामानुभाव्यतादयः ।
 ततोऽतिसुलभो रामो स्वमूर्त्तावुच्यते बुधैः ॥ ५९६ ॥
 स्वस्वामिभावव्यत्यासं कुर्वन्नज्ञा एव स्थितः ।
 मूर्त्तौ शक्तोऽप्यशक्तश्च स्वतन्त्रोऽप्यस्वतन्त्रवत् ॥ ५९७ ॥
 यथावभ्योपयारैश्च सन्तुष्टः पूजया परम् ।
 अपारकरुणाधीनो रामश्चेष्टे प्रयच्छति ॥ ५९८ ॥
 स्नात्वा सन्ध्यादिकं कृत्वा देवाभ्यर्थनकारकः ।
 श्रीवशिष्ठसंछितायामिति देवार्थनं मतम् ॥ ५९९ ॥
 अर्यावतारः सर्वेषां बान्धवो भक्तवत्सलः ।
 स्वतन्त्रः स जगन्नाथोऽप्यस्वतन्त्रो यथा तथा ॥ ६०० ॥

सर्वशक्तिर्जगद्धाताऽप्यशक्त एव येष्टते ।
 सर्वान् कामान् दधत् स्वाम्यप्यशक्त एव लक्ष्यते ॥ ६०१ ॥
 अपराधानमिहाः सन् सदैव कुरुते दयाम् ।
 विष्वक्सेनसंछितायामित्युक्ता प्रतिमागुणाः ॥ ६०२ ॥
 अतः श्रद्धान्वितो भूत्वा दुर्याच्छ्रीराघवार्थनम् ।
 षतिशिवसंछितायां श्रीराघवार्थनं मतम् ॥ ६०३ ॥
 न तस्य प्रतिमेत्येवमीशोपमैव बाधिता ।
 रामस्य प्रतिमावत्वे श्रुतिस्मृतिप्रमाणातः ॥ ६०४ ॥
 अेख्यश्मानमातिष्ठाश्मा भवतु ते तनुः ।
 कृष्णवन्तु विश्वेदेवा आयुष्टे शरदः शतम् ॥ ६०५ ॥
 अथर्ववेदवाक्येऽत्र सर्वेशप्रतिमा मता ।
 सडस्रस्य प्रतिमाऽसि यजुर्वेदे मतेति च ॥ ६०६ ॥
 काऽऽसीत् प्रमा प्रतिमा ऋग्वेदेऽपि तथैव च ।
 अहं सन्निहितस्तत्र पाषाणप्रतिमादिषु ॥ ६०७ ॥
 श्रीरामोत्तरतापिन्यां पाषाणप्रतिमा षति ।
 भगवद्विग्रहार्थेति सीतोपनिषदि तथा ॥ ६०८ ॥
 लब्धानुग्रह आचार्यात् तेन सन्दर्शितागमः ।
 मडापुरुषमभ्यर्थेन् मूर्त्याभिमतयाऽऽत्मनः” ॥ ६०९ ॥
 अर्यायामेव उरये पूजा यः श्रद्धयेडते ।
 व्यरुदन् देवविद्गानि श्रीमद्भागवतेऽपि च ॥ ६१० ॥
 मङ्गलालपनैर्दामैः शोभिताः क्षौमवाससः ।
 देवतायतायतनान्याशु सर्वाः ताः प्रत्यपूजयन् ॥ ६११ ॥
 क्वचिथ्यैत्यशतैर्जुष्टः सुनिविष्टजनाकुलः ।
 देवस्थानैः प्रपाभिश्च तटाडैश्चोपशोभितः ॥ ६१२ ॥
 कस्त्र्येद् गुडुँश्च वृद्धाँश्च तापसान् देवतातिथीन् ।
 यैत्याँश्च सर्वान् सिद्धार्थान् ब्राह्मणाँश्च नमस्यसि ॥ ६१३ ॥
 ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णो कुशसंस्तरे ।
 वाग्यतः सड वैदेख्या भूत्वा नियतमानसः ॥ ६१४ ॥

श्रीमत्यायतने विष्णोः शिश्ये नरववरात्मजः ।
 एति रामायणे यापि प्रतिमापूजनं मतम् ॥ ६१५ ॥
 अनन्यशरणाः सर्वे कलौ सम्पूज्य केशवम् ।
 पराशरधर्मशास्त्रे यैवं केशवपूजनम् ॥ ६१६ ॥
 अर्थावतारा देवस्य वैभवाः परमात्मनः ।
 एति पद्मपुराणोऽपि देवस्यार्थावतारता ॥ ६१७ ॥
 शालग्रामशिलायां य तुलसीदलकल्पिता ।
 पूजा श्रीरामचन्द्रस्य कोटिकोटिगुणाधिका ॥ ६१८ ॥
 तुलसीपत्रमात्रेण योऽर्चयेद् राममन्वडम् ।
 स याति शाश्वतं ब्रह्म पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ ६१९ ॥
 एत्यगस्यसंछितायां राममूर्त्तिर्लि सम्मता ।
 अडोरान्नं उरेर्नाम कीर्त्तयन्ति य ये नराः ॥ ६२० ॥
 कुर्वन्ति हरिपूजां वा न कलिर्वाधते य तान् ।
 नारदीयपुराणे य भगवत्पूजनं त्विति ॥ ६२१ ॥
 प्रतिमाभङ्गकारी य ष्यप्रतिष्ठः प्राजायते ।
 प्रतिमा सम्मता यैवं शातातपस्मृतावपि ॥ ६२२ ॥
 सङ्कमध्वजयष्टीनां प्रतिमानां य भेदकः ।
 एति मनुस्मृतौ यापि प्रतिमा सम्मता भुलु ॥ ६२३ ॥
 परित्राणाय भक्तानां प्रादुर्भावः कृतो मया ।
 प्रादुर्भावाकृतिः काश्चिदर्थयेत् तां युधिष्ठिर ॥ ६२४ ॥
 तेनैव परितुष्टोऽहं भविष्यामि न संशयः ।
 वैष्णवधर्मशास्त्रे य गौतमीयेऽर्थनं त्विति ॥ ६२५ ॥
 तस्मिन् शुभ्राश्रये देवमर्थयेद् रमया सः ।
 श्रीवशिष्ठस्मृतौ यैवं देवार्थनं प्रकीर्त्तितम् ॥ ६२६ ॥
 षट्स्वतेषु उदरेः सम्यगर्थनं मुनिभिः स्मृतम् ।
 अप्सवग्नौ लृष्टये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु य ॥ ६२७ ॥
 विष्णोरभ्यर्थनं यत्तु नित्यं नैमित्तिकं नृप ।

स्वस्मृताविति सम्प्रोक्तं लारीतेनार्यनं लुरे ॥ ६२८ ॥

यथालाभमर्ययेय्य कृत्वा प्रतिकृतिं तथा ।

श्रीबोधायनकल्पे य प्रोक्तः पूजाविधिर्लुरे ॥ ६२९ ॥

सीतापतेश्च रामस्य सम्प्रोक्तं विग्रहार्थनम् ।

श्रीमद्भृङ्गाधरोक्ते यानन्यताऽऽवेदने तथा ॥ ६३० ॥

समस्तैरुपयारैश्च या पूजा तु मया कृता ।

सा सर्वा पूर्णतां यातु ल्यपराधं क्षमस्व मे ॥ ६३१ ॥

सदानन्देन येत्येवं श्रीरामयज्ञपद्धतौ ।

स्वीकृतं श्रद्धया श्रीमद्रामाय्यब्रह्मपूजनम् ॥ ६३२ ॥

श्रीरामस्यार्थया भक्त्या नमस्कृत्या तथैव य ।

रामे येतो निवेशेन रामप्राप्तिर्भवेद ध्रुवम् ॥ ६३३ ॥

रामेश्वरार्थसम्प्रोक्ते सत्प्रबोधामृते तथा ।

अेवमुक्ता लि रामस्य विग्रहस्य शुभार्थनम् ॥ ६३४ ॥

अर्थनीयौ जनैः कौ य सीतारामौ परात्परौ ।

सीतारामार्थनं यैवं द्वारानन्दार्थसम्मतम् ॥ ६३५ ॥

षोऽशविधिना यत्र राममूर्तिर्लि पूज्यते ।

एत्थं लि पूजनं मूर्तेर्देवानन्दार्थसम्मतम् ॥ ६३६ ॥

अथातः सम्प्रक्षयामि प्रतिमा विधिमुत्तमम् ।

शिलामयी लोहमयी तथा रत्नमयीति य ॥ ६३७ ॥

तथा काष्ठमयी येति मृन्मयी येति पञ्चधा ।

सनत्कुमारसम्प्रोक्तमेवं लि मूर्तिपञ्चकम् ॥ ६३८ ॥

शैली दारुमयी लौडी लेप्या लेप्या य सैकती ।

मणिमयी मनोमयी प्रतिमाष्टविधा स्मृता ॥ ६३९ ॥

यलायवेति द्विविधा प्रतिष्ठा लुवमन्दिरम् ।

श्रीमद्भृङ्गागवते येत्थं प्रतिमा याष्टविधा मता ॥ ६४० ॥

स्वयंय्यक्तश्च देवश्च सैद्धश्च मानुषः ढलु ।

मूर्तिभेदाश्चतुर्धैवं प्रमेयोद्देशभास्करे ॥ ६४१ ॥

गुणलीलास्वरूपैश्चामितिर्यस्य न विद्यते ।
 अतो वाङ्मनसावेधः श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४२ ॥
 कर्ता सर्वस्य जगतो भर्ता सर्वस्य सर्वगः ।
 आहर्ता कार्यजातस्य श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४३ ॥
 वासुदेवादिभूतानां यतुर्णां कारणं परम् ।
 यतुर्विशतिभूर्तीनामाश्रयः शरणं मम ॥ ६४४ ॥
 नित्यमुक्तजनैर्जुष्टो निविष्टः परमे पदे ।
 परं परमभक्तानां श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४५ ॥
 मण्डादिस्वरूपेषु संस्थितः प्राकृते पदे ।
 ब्रह्मादिदेवेषुश्च श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४६ ॥
 मन्वादिनृपेषुश्च श्रुतिमार्गं विभर्ति य ।
 प्रजापतिस्वरूपेषु श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४७ ॥
 ऋषिषुश्च यो देवो वन्यवृत्तिमपालयत् ।
 योऽन्तरात्मा हि सर्वेषां श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४८ ॥
 योऽसौ सर्वतनुः सर्वः सर्वनामा सनातनः ।
 अलिप्तः सर्वभावेषु श्रीरामः शरणं मम ॥ ६४९ ॥
 भङ्गिर्मर्त्यादिषुश्च सङ्घर्ममनुपालयन् ।
 परिपाति जनान् दीनान् श्रीरामः शरणं मम ॥ ६५० ॥
 यश्चात्मानं पृथक् कृत्य भक्तप्रेमवशं गतः ।
 अर्थायामास्थितो देवः श्रीरामः शरणं मम ॥ ६५१ ॥
 अर्थावतारेषुश्च दर्शनस्पर्शनादिभिः ।
 दीनानुद्धरते योऽसौ श्रीरामः शरणं मम ॥ ६५२ ॥
 एति ब्रह्मसंछितायां नारायणाभिभाषितः ।
 परिपूर्णतमं ब्रह्म श्रीरामः पञ्चधा स्थितः ॥ ६५३ ॥
 पञ्चधाऽवस्थितो रामः परव्यूहादिभेदतः ।
 तस्मै परस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५४ ॥
 स परः परधामस्थः सर्वावतारकारणम् ।
 तस्मै परस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५५ ॥

दिव्यपरिकरायाथ दिव्यभूषणोत्तये ।
 दिव्यदेहगुणायाथ श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५६ ॥
 श्रीसीतया हि युक्ताय नित्यमुक्तस्तुताय च ।
 नित्यमुक्तैकभोग्याय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५७ ॥
 वेदवेद्यः परब्रह्म नित्यधामाधिनायकः ।
 मुक्तप्राप्यश्च यस्तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५८ ॥
 सृष्ट्याद्यर्थं हि लोकानां स्वभक्तानुग्रहाय च ।
 यतुर्व्यूहस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६५९ ॥
 उद्भूतषड्गुणः पूर्णो व्यूहः शान्ताब्धिवद्धि यः ।
 वासुदेवात्मने तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६० ॥
 व्यूहो यः कुरुते शास्त्रं ज्ञानाद् भलाय्य संलतिम् ।
 सङ्कर्षणात्मने तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६१ ॥
 सृष्टिमैश्वर्यतो व्यूहो यो वीर्याद् धर्ममातनोत् ।
 तस्मै प्रधुम्नरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६२ ॥
 शक्त्या रक्षति यो व्यूहो ज्ञानं ददाति तेजसा ।
 अनिरुद्धात्मने तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६३ ॥
 अेत्स्यो द्वादशसङ्ख्याका व्यूहाश्च सम्भवन्ति हि ।
 तत्तद्व्यूहस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६४ ॥
 यतुश्चक्रधरस्तत्र स्वर्णकान्तिर्हि केशवः ।
 केशवव्यूहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६५ ॥
 यतुःशङ्खधरः श्यामो व्यूहो नारायणः स्मृतः ।
 नारायणस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६६ ॥
 यतुर्गदाधरो व्यूहो मणिदान्तश्च माधवः ।
 माधवव्यूहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६७ ॥
 यतुःशार्ङ्गधरो व्यूहो गोविन्दश्च शशाङ्कुवत् ।
 गोविन्दव्यूहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६८ ॥
 पथकेसरवद् विष्णुरयतुर्लाङ्गलधारकः ।

विष्णुव्यूहस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६६८ ॥

यतुर्भुशलधर्ता ङि पद्मवन्मधुसूदनः ।

मधुसूदनरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७० ॥

यतुःभृङ्गाधरो व्यूहो वह्निवह्नि त्रिविक्रमः ।

त्रिविक्रमस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७१ ॥

यतुर्वज्रधरो व्यूह वामनो बालसूर्यवत् ।

वामनव्यूहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७२ ॥

यतुःपद्मशधर्ता ङि श्रीधरः पुण्डरीकवत् ।

श्रीधरव्यूहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७३ ॥

दृषीकेशस्वरूपाय श्री रामाय नमो नमः ॥ ६७४ ॥

विद्युत् कान्तिदृषीकेशश्चतुर्भुद्रधारकः ।

पञ्चायुधधरो व्यूहो पद्मनाभश्च सूर्यवत् ।

पद्मनाभस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७५ ॥

यतुःपाशधरो दामोदरश्चाथेन्द्रगोपवत् ।

दामोदरस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७६ ॥

द्वादशादित्यदेवा ङि यैते भावादिवृत्तयः ।

अेतद्द्वादशरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७७ ॥

तत्तद्देवादिदृषेण प्रादुर्भवति राघवः ।

तस्मै ङि विभवाप्याय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७८ ॥

शङ्खासुरमहन् रामो मत्स्वरूपं विधाय ङि ।

तस्मै मत्स्थावताराय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६७९ ॥

मन्दं धृतवान् रामो कूर्मरूपं विधाय ङि ।

तस्मै कूर्मवताराय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८० ॥

उतो वाराहदृषेण ङिरण्याक्षश्च शार्ङ्गिणः ।

तस्मै वराहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८१ ॥

ङिरण्यकशिपुं याहन् रामो नृसिंहरूपधृत् ।

तस्मै नृसिंहरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८२ ॥

वामनरूपरामेण पातालं प्रापितो बलिः ।
 तस्मै वामनरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८३ ॥
 अजयत् क्षत्रियान् रामः परशुरामरूपधृत् ।
 तस्मै परशुरामाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८४ ॥
 दाशरथितया रामो रावणं हतवानिह ।
 तस्मै श्रीरामरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८५ ॥
 वासुदेवतया रामो कंसादीनवधीत् षलु ।
 तस्मै श्रीकृष्णरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८६ ॥
 रामेण बृहन्नरूपेण वञ्चितास्तामसा जनाः ।
 तस्मै बृहन्नरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८७ ॥
 रामेण कल्किरूपेण शासिताः कलिशासकाः ।
 तस्मै कल्किरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८८ ॥
 रामो विभवरूपाणि बहूनि धृतवानिह ।
 सर्वविभवरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६८९ ॥
 उेतुश्छिवावतारे साधुत्राणाद्विभ्रं कृणुम् ।
 सर्वावतारिरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९० ॥
 प्रविश्यान्तर्नियन्तृत्वं रामान्तर्यामिता मता ।
 अन्तर्यामिस्वरूपाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९१ ॥
 अङ्गीकृत्यतन्नुत्वेन हेमादिकं छि राघवः ।
 भवत्यर्यातनुस्तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९२ ॥
 अमोघदर्शनो यश्च ल्यमोघस्तवनोऽपि यः ।
 यश्चामोघार्थनस्तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९३ ॥
 सुलभो राघवो मूर्त्तौ सन्निधानाद्विभ्रतुतः ।
 तस्मै चार्यावताराय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९४ ॥
 तुष्यति मेघया यो न तपसा नो न कर्मणा ।
 भक्त्यैव तुष्यते तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९५ ॥
 भक्त्या योऽथ प्रपत्या य सन्तोषितो मुमुक्षुभिः ।
 मोक्षप्रदायकस्तस्मै श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९६ ॥

यश्च सकृत्प्रपत्त्यैव सर्वेभ्यश्चाभयप्रदः ।
 तस्मै श्रेष्ठशरणाय श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९७ ॥
 सम्प्राप्य राघवं मुक्तो ज्वनावर्त्तते ततः ।
 डाशिणे सर्वभीतीनां श्रीरामाय नमो नमः ॥ ६९८ ॥
 स्तवे वेदान्तसाराभ्ये श्री सदानन्दनिर्मिते ।
 अयं निरूपिता यास्ति पञ्चधा रामसंस्थितिः ॥ ६९९ ॥
 श्रीरामोपासने पञ्चाधिकाराः शास्त्रसम्भताः ।
 उपासितुश्च तत्रार्थोपासने यादिमो मतः ॥ ७०० ॥
 विभवोपासने तस्य द्वितीयाधिकृतिः भवतु ।
 तृतीयश्चाधिकारो हि व्यूढस्योपासने मतः ॥ ७०१ ॥
 उपासने तुरीयस्तु परस्य राघवस्य हि ।
 अन्तःस्थस्य च रामस्योपासने पञ्चमो मतः ॥ ७०२ ॥
 प्रकृति ः
 प्रमाया विषयो यत् तत् प्रमेयं सम्मतं ब्रुवैः ।
 द्रव्याद्रव्यत्वभेदेन प्रमेयं द्विविधं मतम् ॥ ७०३ ॥
 द्रव्यत्वेन मतं प्राज्ञैः प्रमेयं हि गुणाश्रयः ।
 रुपीघटः प्रतीतेश्च द्रव्यं निर्धर्मकं न हि ॥ ७०४ ॥
 आगन्तुकापृथक्सिद्धधर्माश्रयस्य द्रव्यता ।
 ज्वब्रह्मप्रधानादिभेदाद् द्रव्यं च चङ्घ्रियम् ॥ ७०५ ॥
 जडाजडत्वभेदेन द्विधा तस्य प्रकीर्तितम् ।
 शून्यं रजस्तमोभ्यां यत् सत्त्वं तद्रहितं जडम् ॥ ७०६ ॥
 प्रकृतिकालभेदेन जडं द्विधा समीरितम् ।
 यैतन्यरहितं द्रव्यं प्रकृतिः सा गुणत्रया ॥ ७०७ ॥
 सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसम्भवाः ।
 निबन्धाति मडाबाडो ! दृढे दृढिनमव्ययम् ॥ ७०८ ॥
 तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकमनामयम् ।
 सुभसङ्गेन तन्निबन्धाति बन्धाति ज्ञानसङ्गेन यानघ ॥ ७०९ ॥

रजो रागात्मकं विद्धि तृषणासङ्गसमुद्भवम् ।
 तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनम् ॥ ७१० ॥
 तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
 प्रमादावस्थनिद्राभिस्तन्निबध्नाति भारत ॥ ७११ ॥
 सत्त्वं सुप्ते सञ्जयति रजः कर्मणि भारत ।
 ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे सञ्जयत्युत ॥ ७१२ ॥
 सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन् प्रकाश उपजायते ।
 ज्ञानं यदा तदा विधाद् विवृद्धं सत्वमित्युत ॥ ७१३ ॥
 लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामशमः स्पृहा ।
 रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भारतर्षभ ॥ ७१४ ॥
 अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
 तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ ७१५ ॥
 त्रयः सत्त्वाद्यश्चैवं गीतायां प्रकृतेर्गुणाः ।
 एतेषां च गुणानां हि साम्यं प्रकृतिवक्ष्याम ॥ ७१६ ॥
 अवैषम्यं मतं साम्यं वैषम्यं विदुतौ मतम् ।
 विकाराँश्च करीत्यस्या षशस्तत् प्रकृतिर्हि सा ॥ ७१७ ॥
 विदुतित्वं विना तत्र प्रकृतित्वं हि वर्तते ।
 क्षरं प्रधानमित्युक्तया क्षरं सा क्षरणान्मता ॥ ७१८ ॥
 विशित्रसृष्टिहेतुत्वाद्यिं मायेति कथ्यते ।
 अविद्यापदवाच्येयं विद्याविरोधिताऽत्र यत् ॥ ७१९ ॥
 मडदादितयाऽव्यक्ता ततोऽव्यक्ततया मता ।
 प्रथमश्च विकारोऽस्या मडत्तत्त्वतया मतः ॥ ७२० ॥
 अव्यक्तदेहिरामस्य यावस्था स प्रकीर्तितः ।
 सत्त्वादिगुणभेदात् स त्रिविधः समुदीरितः ॥ ७२१ ॥
 बुद्ध्यावध्यवसायेऽस्य साङ्ग्यैः पर्यायता मता ।
 आत्मधर्मो य तौ तस्माद्गुणपन्ना न सा ऋतु ॥ ७२२ ॥
 प्रथमश्च विकारोऽस्याऽङ्गारस्त्रिविधस्तथा ।
 मडच्छरीरिरामस्यावस्था सङ्कल्पतो हि सा ॥ ७२३ ॥

तस्याभिमानता नो यज् ज्ञानत्वं नास्ति तत्र छि ।
 द्देषादभवावहेतुत्वाद्दस्यादङ्कुरव्ययता ॥ ७२४ ॥

शास्त्रे यैते प्रसिद्धाश्चादङ्कुराः सात्त्विकादयः ।
 वैकारिकस्तैजसश्च भूतादिरितिसंज्ञा ॥ ७२५ ॥

तैजससदकाराव्य भूतादिः समजायत ।
 शब्दतन्मात्रकं तस्माद् भूतमाकाशसंज्ञकम् ॥ ७२६ ॥

भूताव्यवहितं पूर्वं द्रव्यं तन्मात्रसंज्ञकम् ।
 तन्मात्राव्यवधानेन जातं द्रव्यं यद्दुत्तरम् ॥ ७२७ ॥

महाभूतं छि तत्प्रोक्तं प्राज्ञैः तत्त्वोपदेशकैः ।
 उपादानं छि तन्मात्रं भूते तन्मात्र कार्यता ॥ ७२८ ॥

त्रिविधोऽयमदङ्कुरो मलत्तत्त्वाद्दजायत् ।
 भूतेन्द्रियाणां हेतुस्स त्रिगुणत्वान्महाभुने ॥ ७२९ ॥

यथा प्रधानेन मडान् मडता स तथावृतः ।
 भूतादिस्तु विकुर्वाणः शब्दतन्मात्रकं ततः ॥ ७३० ॥

ससर्ज शब्दतन्मात्रादाकाशं शब्दलक्षणम् ।
 शब्दमात्रं तथाकाशं भूतादिः स समावृणोत् ॥ ७३१ ॥

आकाशस्तु विकुर्वाणः स्पर्शमात्रं ससर्ज छ ।
 भलवानभवद् वायुस्तस्य स्पर्शो गुणो मतः ॥ ७३२ ॥

आकाशं शब्दमात्रं तु स्पर्शमात्रं समावृणोत् ।
 ततो वायुर्विकुर्वाणो रूपमात्रं ससर्ज छ ॥ ७३३ ॥

ज्योतिरुत्पद्यते वायोस्तद् रूपगुणमुच्यते ।
 स्पर्शमात्रं तु वै वायू रूपमात्रं समावृणोत् ॥ ७३४ ॥

ज्योतिश्चापि विकुर्वाणं रसमात्रं ससर्ज छ ।
 सम्भवन्ति ततोऽम्भांसि रसाधाराणि तानि य ॥ ७३५ ॥

रसमात्राणि याम्भांसि रूपमात्रं समावृणोत् ।
 विकुर्वाणानि याम्भांसि गन्धमात्रं ससर्जरे ॥ ७३६ ॥

सङ्घाते जायते तस्मात् तस्य गन्धो गुणो मतः ।

तस्मिंस्तस्मिंस्तु तन्मात्रं तेन तन्मात्रता स्मृता ॥ ७३७ ॥

तन्मात्राण्यविशेषाणि अविशेषास्ततो हि ते ।

न शान्ता नापि धोरास्ते न मूढाश्चाविशेषिणः ॥ ७३८ ॥

भूततन्मात्रं सर्गोऽयमडङ्गारात्तु तामसात् ।

येवं विष्णुपुराणोक्तं भूततन्मात्रपञ्चकम् ॥ ७३९ ॥

शब्दस्पर्शादिभेदैश्च तन्मात्रं पञ्चधा मतम् ।

आकाशादिविभेदैश्च मलाभूतं हि पञ्चधा ॥ ७४० ॥

अनुद्भूताश्च तन्मात्रे शब्दादयो गुणा मताः ।

मलाभूतेषु तद्भूताः सन्ति शब्दादिका गुणाः ॥ ७४१ ॥

स्पर्शेन रक्षितं द्रव्यमुद्भूतशब्दवन्नभः ।

पतगपतनाधाररूपेण भं हि याक्षुषम् ॥ ७४२ ॥

अेतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि य ।

भं वायुरितिप्रामाण्यादनित्यत्वं य भस्य हि ॥ ७४३ ॥

भस्य सावयवत्वं हि पञ्चीकरणतो मतम् ।

तत एव तथाऽऽकाशे नीलरूपं हि दृश्यते ॥ ७४४ ॥

छन्द्रेयाणां न भूतानि उेतवः पोषकानि तु ।

दिग्व्यवहारहेतुश्च श्रोत्रस्याध्यायकं हि भम् ॥ ७४५ ॥

आकाशात् स्पर्शतन्मात्रं ततो वायुरजायत ।

आकाशवायुमध्यस्थं तन्मात्रं स्पर्शसंज्ञकम् ॥ ७४६ ॥

अनुद्भूतो मतः स्पर्शस्तन्मात्रे स्पर्शसंज्ञके ।

उद्भूतस्पर्शवान् वायू रूपेण रक्षितः स य ॥ ७४७ ॥

त्वज्मात्रग्राह्यता वायौ शब्दस्पर्शो गुणौ तथा ।

स्पर्शो वायुपृथिव्योश्चानुष्णाशीतो हि वर्तते ॥ ७४८ ॥

नीरादियोगतो वायौ । शीतादिप्रत्ययस्तथा ।

आध्यायकस्त्वयो वायुर्विद्भृभिः सम्प्रकीर्तितः ॥ ७४९ ॥

अेतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि य ।

भं वायुरितिप्रामाण्याद् वायोरनित्यता मता ॥ ७५० ॥

उक्तश्रुतौ पृथग् वायोः प्राणस्य योपदेशतः ।
 श्रुवधारणसामर्थ्यात् प्राणो वायुर्विलक्षणः ॥ ७५१ ॥
 श्रुवोपकरणं प्राणः सङ्कोक्तेर्मनादिभिः ।
 अणुश्रोतकान्तितः प्राणो न विष्णुः सूत्रकृन्मते ॥ ७५२ ॥
 इन्द्रियाणां य सत्तासु या प्राणाधीनता ततः ।
 विद्भिः सम्मता तेषु प्राणशब्दाभिधेयता ॥ ७५३ ॥
 इन्द्रियापरतन्त्रत्वात् प्राणो नेन्द्रियवाच्यता ।
 शरीरमध्यसञ्चारी वायुः प्राणतया मतः ॥ ७५४ ॥
 वृद्धि प्राणो गुटेऽपानः समानो नाभिमाश्रये ।
 उदानः कण्ठदेशस्थो व्यानः सर्वशरीरगः ॥ ७५५ ॥
 स्थानपञ्चकसंस्थश्च प्राणस्त्वेवं प्रकीर्तितः ।
 ततश्च पञ्चवृत्त्यादि सूत्रकारेण सूत्रितम् ॥ ७५६ ॥
 तन्मात्रं रूपसंज्ञं हि मध्यगं वायुतेजसोः ।
 तेजो भूतं ततो जातं पोषकं तद्धि यक्षुषः ॥ ७५७ ॥
 उष्णस्पर्शवतेजः पायकोऽर्कदिःरूपतः ।
 आलोकादिकरूपेण चाक्षुषे सङ्कारकम् ॥ ७५८ ॥
 यतुर्धा भौमदिव्यौदर्याकरजविभेदतः ।
 भौमं दीपादिकं दिव्यं वारिमन्त्रेन्धनं तथा ॥ ७५९ ॥
 आकरजं सुवर्णादि यौदर्यं जठरानलः ।
 प्रभाप्रभाविशिष्टेतिभेदात् तेजो द्विधा पुनः ॥ ७६० ॥
 द्रव्यगुणस्वरूपाय सावयवा मता प्रभा ।
 शब्दः स्पर्शश्च रूपं य तेजोगुणाः प्रकीर्तिताः ॥ ७६१ ॥
 तन्मात्रं रससंज्ञं हि मध्यगं जलतेजसोः ।
 शीतस्पर्गविशिष्टं य तस्माज्जलमजायत ॥ ७६२ ॥
 बहुधाऽऽभ्यादिरूपं य पिण्डादिकारकं हि तत् ।
 शब्दोऽभास्वरशुक्लं य रूपं य मधुरो रसः ॥ ७६३ ॥
 जलाख्य गन्धतन्मात्रं ततो जाता वसुन्धरा ।
 उद्भूतगन्धवत्त्वं हि पृथिव्या लक्षणां मतम् ॥ ७६५ ॥

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसो गन्धो गुणाः क्षितौ ।
 घ्राणस्य मनसश्चाथ पोषिका पृथिवी मता ॥ ७६६ ॥
 मृदादिभेदतोऽनेकप्रकारशालिनी क्षितिः ।
 स्पर्शाद्यस्तु यत्वारः पृथिव्यां पाकजा गुणाः ॥ ७६७ ॥
 अन्तर्भावो पृथिव्यां हि तमसो मन्यते बुधैः ।
 क्षिते रूपं तथाऽवस्था यतस्तमसि दृश्यते ॥ ७६८ ॥
 रामेण सर्वभूतानां कृत्वा भागद्वयं समम् ।
 अर्धभागयतुर्थाशाः स्वभिन्नार्धेषु योजिताः ॥ ७६९ ॥
 पञ्चीकृतं हि रामेण भूतं जगत्सिसृक्षुणा ।
 स्वभागस्याधिकत्वाच्च स्वनाम्ना व्यपदिश्यते ॥ ७७० ॥
 पञ्चीकृतैश्च भूतैश्च रामश्चाण्डं यकार हि ।
 ततश्चोत्पाद्ये ब्रह्माणं तद्वारा कृतवाञ् जगत् ॥ ७७१ ॥
 ततो लीलार्थमात्मानं ब्रह्मकल्पयदीश्वरः ।
 अथ प्रधानमसृजत् पुरुषाधिष्ठितं स्वतः ॥ ७७२ ॥
 ततो मडान्तमव्यक्ताज्जनयामास नारद ।
 गुणत्रयात्मकं तस्माद्ब्रह्मरामतः परम् ॥ ७७३ ॥
 इन्द्रियाणि दशैतानि ज्ञानकर्मात्मकानि वै ।
 मनश्च सात्त्विकात् तस्माद्ब्रह्मरामज्जन्तम् ॥ ७७४ ॥
 भूतानि भूतसूक्ष्माणि दशैतानि मडामुने ।
 असृजत्तामसात् तस्माद्ब्रह्मरामज्जन्तम् ॥ ७७५ ॥
 मडदादिविशेषान्तरेतैरुत्सृजन्तम् ।
 दशोत्तरेवारणैः सप्तभिः परिवेष्टितम् ॥ ७७६ ॥
 तस्मिन्नुत्सृज्यं विष्णुः प्रजापतिमथाकरोत् ।
 उव्यावयानां भूतानां कर्तारं निजशक्तिभिः ॥ ७७७ ॥
 हरिः स्वशक्तिरूपेण कालेन च समन्वितः ।
 मडदादिषु सृज्येषु सृष्टि यङ्के जगन्मयः ॥ ७७८ ॥
 विष्णुर्ब्रह्मापदेशेन विदधिमिश्रितं जगत् ।

विचित्रं जनयामास तत्तच्छक्तिसमन्वितः ॥ ७७८ ॥
 वेदानालोच्य भूतानां देवादीनां यमः प्रभुः ।
 नामरूपे च विविधे यथापूर्वमकल्पयत् ॥ ७८० ॥
 सर्वेदावमसकलकामोऽपि परमेश्वरः ।
 जन्तुभिर्निजसृष्टैश्च लीलारसमथान्वभूत् ॥ ७८१ ॥
 अनालोच्यैव जगतां त्रातारमपरं हरिः ।
 स्वयमेवांशरूपेण पालयत्यपिलं जगत् ॥ ७८२ ॥
 अडिर्बुध्न्यसंछितायां सृष्टिरेवं प्रदर्शिता ।
 समष्टिसृष्टिराङ्गान्ता रामेणाद्धारका कृता ॥ ७८३ ॥
 ब्रह्मादिद्धारका याथ व्यष्टिसृष्टिर्विनिर्मिता ।
 असन्दिग्धो जगत्स्रष्टा श्रीरामस्तद् बुधैर्मतः ॥ ७८४ ॥
 नियमेन नियाम्यं यद् द्रव्यं तु येतनेन हि ।
 येतनस्य तु तस्यात्र शरीर तत् प्रकीर्तितम् ॥ ७८५ ॥
 द्रव्यमीशेशबुद्धिभ्यां भिन्नं शरीरमीरितम् ।
 तटस्थं लक्ष्मणं चैतच्छरीरस्य मतं बुधैः ॥ ७८६ ॥
 नित्यानित्यत्वभेदेन शरीरं द्विविधं मतम् ।
 प्रकृतिश्च तथा कालो ज्ञो शुभाश्रयस्तथा ॥ ७८७ ॥
 अेतानीशशराणि नित्यत्वेन मतानि हि ।
 कर्माकर्मकृतत्वाभ्यामनित्यं द्विविधं स्मृतम् ॥ ७८८ ॥
 आद्यं च द्विविधं कर्मसङ्कल्पजं च कर्मजम् ।
 सौभरिप्रभृतेश्चाद्यमन्त्यमन्यशरीरिणाम् ॥ ७८९ ॥
 अन्त्यं सर्वेश्वरस्यात्र मदादिकमीरितम् ।
 यानि च नित्यमुक्तैस्तु स्वेच्छया स्वीकृतानि हि ॥ ७९० ॥
 स्थावरं जङ्गमं चेत्येतिभेदाच्च द्विविधं पुनः ।
 शिलावृक्षाद्यस्तत्र यादिसं सम्मतं बुधैः ॥ ७९१ ॥
 अन्तिमं तु यत्तुर्धाऽथ विद्बुभिः सम्प्रकीर्तितम् ।
 नरनारकिभेदाच्च तिर्यग्देवविभेदतः ॥ ७९२ ॥

योनिजायोनिजत्वाभ्यां शरीरं द्विविधं पुनः ।
 योनिजमस्मदादीनां द्रौपद्यादेरयोनिजम् ॥ ७६३ ॥
 उद्भिज्जादिविभेदाख्य शरीरं हि यतुर्विधम् ।
 उद्भिज्जं शाभिनां तत्र यूकादीनां तु स्वेदजम् ॥ ७६४ ॥
 अण्डजं भुजगादीनामस्मदादेर्जरायुजम् ।
 शरीरं वेदितव्यं हि देहतत्त्वबुभुत्सुभिः ॥ ७६५ ॥
 पञ्चतन्मात्रसाडाख्यादण्डकुाराख्य सात्त्विकात् ।
 श्रोत्रादिकं समुत्पन्नं ज्ञानेन्द्रियं तु पञ्च हि ॥ ७६६ ॥
 द्रव्यं तदिन्द्रियं बोध्यं देहप्राणैतरख्य यत् ।
 आत्मप्रयत्नजतस्य व्यापारस्याश्रयस्तथा ॥ ७६७ ॥
 प्राकृताप्राकृतत्वाभ्यमिन्द्रियं द्विविधं मतम् ।
 शून्यं रजस्तमोभ्यां यस्याप्राकृतं तदिन्द्रियम् ॥ ७६८ ॥
 तद्भिन्नं प्राकृतं वेद्यमिन्द्रियं हि बुभुत्सुभिः ।
 ज्ञानकर्मेन्द्रियत्वाभ्यामिन्द्रियं द्विविधं पुनः ॥ ७६९ ॥
 मनःसृष्टिस्तु जाता हि डेववात् सात्त्विकादिद् ।
 प्रोक्तं ज्ञानेन्द्रियत्वं य मनसस्तत्त्ववेदिभिः ॥ ८०० ॥
 यदा पञ्चावतिष्ठन्ते ज्ञानानि मनसा सह ।
 ज्ञानेन्द्रियं मनश्चैवं पाठाञ्च ज्ञानेन्द्रियैः सह ॥ ८०१ ॥
 ज्ञानप्रसरणो शक्तमिन्द्रियं ज्ञानसंज्ञकम् ।
 हृद्यस्थं मनस्तत्र श्रोत्रं कर्णाविडायसि ॥ ८०२ ॥
 भुजगानां तु नेत्रे तत् सर्वदेहे त्वगिन्द्रियम् ।
 यक्षुस्तु कृष्णाताराग्रे जिह्वाग्रे रसनं स्थितम् ॥ ८०३ ॥
 घ्राणेन्द्रियं तु नासाया अग्रभागे हि तिष्ठति ।
 अयं ज्ञानेन्द्रियं षोढा सम्प्रोक्तं तत्त्वचिन्तकैः ॥ ८०४ ॥
 ग्राह्या अर्थास्त्विन्द्रियाणां विषया सम्मता बुधैः ।
 अेषां संयोगतश्चाथ संयुक्ताश्रयणान् ग्रहः ॥ ८०५ ॥
 शब्दः श्रोत्रं तथा पादित्रयमाकाशसम्भवम् ।
 वायोः स्पर्शस्तथा श्रेष्ठा त्वञ्चैव तृतयं स्मृतम् ॥ ८०६ ॥

धत्यादौत्विन्द्रियाणां य भौतिकत्वं न सम्मतम् ।
 किन्तु भूतेषु तेषां हि पोषकता समीरिता ॥ ८०७ ॥
 श्रुतावापोमयः प्राणः अेवं पोषकता जवे ।
 प्राणस्य जलकार्यत्वमन्यथा सम्भवेद्विड ॥ ८०८ ॥
 आप्यायन्ते य ते नित्यं तद्रवस्थैस्तु पञ्चभिः ।
 भूतेषु पोषकत्वं हि भोक्षधर्मे ततस्त्विति ॥ ८०९ ॥
 श्रोत्रादीन्द्रियसाडाथ्यादङ्गाराख्य सात्विकात् ।
 वागादिकं समुत्पन्नं कर्मेन्द्रियं य पञ्च हि ॥ ८१० ॥
 उख्यारणाद्विडेतुस्तु कर्मेन्द्रियं मतं भुवैः ।
 अङ्गुल्यग्रे स्थितः पाणिः शुण्डवृत्तिः स उस्तिनः ॥ ८११ ॥
 पक्ष्यादेरथ पक्षादौ पादे पादेन्द्रियं स्थितम् ।
 मेडनादावुपस्थश्च पायुर्गुद्वि हि संस्थितः ॥ ८१२ ॥
 मान्यालादेर्मुष्पादौ हि पायुश्च संस्थितस्तथा ।
 अेकादशेन्द्रियाण्यस्मत्सिद्धान्ते सम्मतानि वै ॥ ८१३ ॥
 आन्तरबाह्यभेदाभ्यामिन्द्रियं द्विविधं पुनः ।
 आन्तरं तु मनस्तत्र बाह्यानि येतराणि हि ॥ ८१४ ॥
 धन्द्रियाणां य कथ्यन्ते विषया देवतास्तथा ।
 अन्तःकरणभेदाख्य यत्वारो मन आदयः ॥ ८१५ ॥
 सङ्कल्पो विषयश्चेन्द्रो देवो हि मनसो मतः ।
 निश्चयो विषयो देवो बुद्धेर्भतो बृहस्पतिः ॥ ८१६ ॥
 चिन्तनं विषयो देवो वासुदेवो हि येतसः ।
 विषयोऽङ्गुतेर्गर्वा देवो रुद्रः प्रकीर्तितः ॥ ८१७ ॥
 श्रोत्रस्य विषयः शब्दो देवता द्विक् प्रभाषिता ।
 त्वयश्च विषयः स्पर्शा देवश्चोक्तः समीरणः ॥ ८१८ ॥
 यक्षुषो विषयो रुपं देवो सूर्यः समीरितः ।
 विषयो रसनाया हि रसश्च वरुणः सुरः ॥ ८१९ ॥
 गन्धाग्निनीकुमारौ य घ्राणस्य विषयामरौ ।

भाषणं विषयो वाचो देवोऽनलः प्रकीर्तितः ॥ ८२० ॥

ग्रहणं विषयः पाणोर्विष्णुर्देवः प्रभाषितः ।

गमनं विषयश्चाथ पादस्थेन्द्रः सुरो मतः ॥ ८२१ ॥

पायोः प्रजापतिर्देवो विषयो मलमुञ्चनम् ।

उपस्थस्य यमो देवो मैथुनं विषयो मतः ॥ ८२२ ॥

दशमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश य श्रुतौ ।

अेकादशेन्द्रियं प्रोक्तं ततो न्यूनं न याधिकम् ॥ ८२३ ॥

छन्द्रेयं प्राणवाच्यं यात्रात्मवाच्यं मनस्तथा ।

उत्कमणात् समे प्राणाश्चाणवो गतिशालिनः ॥ ८२४ ॥

अेतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि य ।

छत्येतत्कथनात् प्राणा अनित्या अेव सम्मताः ॥ ८२५ ॥

काल ः

गुणत्रयेण लीनो यद् द्रव्यं कालो जडः स य ।

प्राकृतेषु य कार्येषु रामः कालमपेक्षते ॥ ८२६ ॥

नित्यधाम्नि स सर्वेशः कालं नैवावलम्बते ।

कालश्च द्विविधो ज्ञेयः अण्डाअण्डविभेदतः ॥ ८२७ ॥

अन्त्यो विभुश्च भूतादिव्यवहारस्य कारणम् ।

सामान्यस्य तु कार्यस्यायं सलकारिकारणम् ॥ ८२८ ॥

नित्यश्चायं स्वकार्यस्योपादानकारणं मतम् ।

नित्यस्यास्य विकारस्तु नामान्तरग्रहार्हता ॥ ८२९ ॥

अण्डकालकार्यस्तु अण्डकालो बुधैर्मतः ।

स यानित्यो निमेषादितत्तन्नाम्ना प्रकीर्तितः ॥ ८३० ॥

पञ्चदशनिमेषैश्च ल्येकाकाष्ठा मता बुधैः ।

त्रिंशता याथ काष्ठाभिः कला यैका मता तथा ॥ ८३१ ॥

त्रिंशता य कलाभिस्तु मुहूर्त्तं सम्मतं बुधैः ।

त्रिंशता य मुहूर्त्तैस्तु द्विवसो मानवो मतः ॥ ८३२ ॥

पञ्चदशदिनैः पक्षो मासः पक्षद्वयं स्मृतः ।

मासद्वयमृतुश्चैकश्चायनमृतवस्त्रयः ॥ ८३३ ॥

अथनाभ्यां तथा द्वाभ्यां चैकः संवत्सरो मतः ।
 पितृणां च दिनं चैकं मासद्वयं हि मानवम् ॥ ८३४ ॥
 संवत्सरं मनुष्याणां देवानां हि दिनं स्मृतम् ।
 अथनमुत्तरं तेषामलक्ष्य सम्प्रकीर्तितम् ॥ ८३५ ॥
 दक्षिणमथनं याथ तेषां रात्रिः समीरिता ।
 द्वादशवर्षसहस्रं देवानां तु यतुर्युगम् ॥ ८३६ ॥
 यतुःसहस्रवर्षाणां तत्र कृतयुगं मतम् ।
 त्रयं सहस्रवर्षाणां त्रेतायुगं समीरितम् ॥ ८३७ ॥
 द्विसहस्रमितं वर्षं द्वापरं कथयन्ति हि ।
 सहस्रवर्षसङ्ख्याकं मतं कलयुगं तथा ॥ ८३८ ॥
 पूर्णो धर्मः कृते युगे त्रेतायां तु त्रिपात् स्मृतः ।
 द्वापरे सार्धपादोऽथ चैकपादः कलौ तु सः ॥ ८३९ ॥
 द्विसहस्रमितं वर्षं सन्धिश्चैषां प्रकीर्तिता ।
 यतुर्युगसहस्रं हि ब्रह्माणो दिवसो मतः ॥ ८४० ॥
 तावत्प्रमाणिकी रात्रिर्विद्वद्भ्रमव्याहृतां तथा ।
 यतुर्दशमिताः कल्पे मनवो ब्रह्माणो दिने ॥ ८४१ ॥
 छन्दः समर्षयश्चाथ तावन्तः परिभाषिताः ।
 ब्रह्मा यापि स्वमानेन शतं वर्षाणि जुवति ॥ ८४२ ॥
 कालाधीनमदः सर्वं तथा च प्रलयत्रयम् ।
 योऽयं सन्दृश्यते नूनं नित्यं लोके क्षयस्त्विह ॥ ८४३ ॥
 नित्यः सङ्घीर्त्यते नाम्ना मुनिभिः प्रतिसञ्चरः ।
 ब्राह्मो नैमित्तिको नाम कल्यान्ते यो भविष्यति ॥ ८४४ ॥
 त्रैलोक्यस्थास्यः कथितः प्रतिसर्गो मनीषिभिः ।
 महदादिविशेषान्तं यदा संयाति सङ्क्षयम् ॥ ८४५ ॥
 प्राकृतः प्रतिसर्गोऽयं प्रोच्यते कालचिन्तकैः ।
 अथैवं कूर्मपुराणे हि सम्प्रोक्तं प्रलयत्रयम् ॥ ८४६ ॥
 नित्यधामेतरञ्च ज्ञानमजडद्रव्यमचेतनम् ।

घटाद्यर्थप्रकाशानामसाधारणकारणम् ॥ ८४७ ॥

प्रसृत्य येद्वियद्गारा द्रव्येण युज्यते ततः ।

गुणकिंवाविशिष्टत्वाञ्च ज्ञानस्य द्रव्यता मता ॥ ८४८ ॥

अहं जानामि येत्येषा प्रतीतिर्जायते ततः ।

अपृथक्सिद्धधर्मश्च ज्ञानं श्रुवपरात्मनोः ॥ ८४९ ॥

सङ्क्षोभं यं विकासं यं तदाप्नोति यथा प्रभा ।

नष्टोत्पन्नप्रतीतिस्तु जायते तत एव यं ॥ ८५० ॥

ज्ञानं सङ्क्षुचितं बद्धे विभु मुक्तपरेशयोः ।

ज्ञाने दैवेन सङ्क्षोभो दैवाभावे विकासिता ॥ ८५१ ॥

प्रसृतत्वं यं प्रज्ञायाः श्रेताश्चतरसम्मतम् ।

ज्ञानावृत्तिश्च गीतायामावृतं ज्ञानमित्यथ ॥ ८५२ ॥

सुभ्रूषं यं नित्यं यं कालभिन्नं पराङ् तथा ।

नित्यात्मनो गुणो ज्ञानं स्वभ्रूषस्य निभ्रूषकः ॥ ८५३ ॥

सुषुप्तौ तमसाच्छन्नं तद् भवेत्तु तिरोहितम् ।

सङ्क्षोभश्च विकासश्च सर्पकुण्डलवत् भलु ॥ ८५४ ॥

ज्ञाने स्वतश्च प्रामाण्यमप्रामाण्यं परेण तु ।

धारावाहिकविज्ञानमेकमेव हि सम्मतम् ॥ ८५५ ॥

उपाधिभेदतो बुद्धिः सुभ्रूषाभादिभ्रूषिणी ।

ज्ञानावस्थाविशेषाश्च भक्ततयाद्यः प्रकीर्त्तिताः ॥ ८५६ ॥

भक्तेश्चाथ प्रपत्तेश्च मुक्तिसाधनता मता ।

भोक्षे नैव प्रवर्तन्ते शरीरात्मत्ववादिनः ॥ ८५७ ॥

आत्मत्वे क्षणिकज्ञाने मते मुक्तौ तिश्च न ।

कथं मुक्तौ प्रवृत्ताश्च स्युरनेकान्तवादिनः ॥ ८५८ ॥

भोक्षे पाषाणकल्पे यं प्रवृत्तिः स्यान्न कस्यचित् ।

साङ्ख्यमुक्तौ प्रवृत्तिर्न मुक्तिसम्बन्धिसंशयात् ॥ ८५९ ॥

व्यावहारिकवाक्याख्य सत्याभेदमतिर्न यत् ।

प्रवृत्तिर्न भवेन्मुक्तौ मायिनां यं मते ततः ॥ ८६० ॥

એષોણુરાત્મૈષ દ્રષ્ટા ઇત્યાદિશ્રુતિમાનતઃ ।
 અણુશ્ચ ચેતનો જીવો દ્રવ્યરૂપો મતો બુધૈઃ ॥ ૮૬૧ ॥
 આત્મા નિષ્કામતીત્યેવમુહાન્તિશ્ચાત્મનઃ શ્રુતામ્ ।
 ગમનાચ્ચન્દ્રલોકે ચ જીવે ગતિઃ સમીરિતા ॥ ૮૬૨ ॥
 તસ્માલ્લોકાત્ પુનઃશ્ચૈવમાગતિસ્ત્વાત્મનઃ શ્રુતૌ ।
 એવમુહાન્તિગત્યાદેજીવોડણુર્મન્યતે બુધૈઃ ॥ ૮૬૩ ॥
 જીવોહાન્ત્યાદયો ન સ્યુર્વિભુત્યે સમ્મતે ખલુ ।
 ઉહાન્તિગત્યાગતીનાં વ્યાસેન સૂત્રિતં તતઃ ॥ ૮૬૪ ॥
 જ્ઞાનસ્થાનન્ત્યતશ્ચૈવ જ્ઞાનન્ત્યશ્રુતિસઙ્ગતિઃ ।
 જ્ઞાનેન ધર્મભૂતેન ભોગશ્ચ સર્વવર્ષાણિ ॥ ૮૬૫ ॥
 પ્રભાયા ભિત્તિસમ્બદ્ધાયા યથા દીપધર્મતા ।
 જ્ઞાને ભાલાદિસમ્બદ્ધેડ્યાત્મસમ્બદ્ધતા તથા ॥ ૮૬૬ ॥
 યોગિનાં બહુદેહાનાં જ્ઞાનેનેવ ચ ધારણમ્ ।
 તત્કારણં તુ બોદ્ધવ્યં યોગબલં હિ યોગિનામ્ ॥ ૮૬૭ ॥
 વિલક્ષણં હિ સંયોગઃ જ્ઞાનપ્રસરણં મતમ્ ।
 સુષુમાવનપાયત્વાત્ તત્તદ્દેહધૃતિસ્તતઃ ॥ ૮૬૮ ॥
 વિપ્રકૃષ્ટે પ્રદેશે તુ ભોગોત્પાદઃ કથં નનુ ।
 મૈવં યતઃ સ ઉત્પાદો રામેચ્છા દૈવસત્તયા ॥ ૮૬૯ ॥
 ચેતસા વેદિતવ્યઃ ઇત્યેતચ્છ્રુતેઃ પ્રમાણતઃ ।
 અણોર્માનસપ્રત્યક્ષં જીવસ્ય ચોપપદ્યતે ॥ ૮૭૦ ॥
 આત્મસુખાદિકાધ્યક્ષે મહત્ત્વં કારણં ન તત્ ।
 આત્માણુત્વે તતઃ કાચિદાપત્તિર્વિદ્યતે ન હિ ॥ ૮૭૧ ॥
 હૃદ્યન્તજ્યોતિરિત્યેવં હૃત્સ્થો જીવોડજઃ શ્રુતૌ ।
 ભાલાદિસુખદુઃખે ચ જીવશ્ચાત્રાવગચ્છતિ ॥ ૮૭૨ ॥
 શરીરપરિમાણસ્તજજીવઃ સર્વશરીરગઃ ।
 જૈના ઇતિ વદન્ત્યત્ર તદ્ વરં ન કુતો યતઃ ॥ ૮૭૩ ॥
 અલ્પદેહે બૃહદ્દેહાત્ પ્રવેશેડપૂર્ણતાડડત્મનઃ ।
 યોગિનં પરકાયે ચ પ્રવેશઃ સમ્ભવેન્ન હિ ॥ ૮૭૪ ॥

सङ्कोचे य विकासे तु स्यादात्मनो विकारिता ।
विकारित्वादनित्यत्वं घटवदात्मनो भवेत् ॥ ८७५ ॥
तथात्वे कृतनाशश्चाकृतस्याभ्यागमस्तथा ।
भावादिषुभङ्गुःपादिभानं ज्ञानान्भतं ततः ॥ ८७६ ॥
स्थूलश्चाहं छि गच्छामि प्रत्ययाश्चेतनस्तनुः ।
मृते देहे तु चैतन्यं प्राणनिर्गमनात्त छि ॥ ८७७ ॥
एति येन्न वरं चैतद् विकल्पासङ्गता यतः ।
देहस्यावयवे तस्यैकस्मिन् सर्वेषु वाऽस्ति छि ॥ ८७८ ॥
नाधः प्रतीयते यस्माश्चैतन्यमितरत्र य ।
अद्भुतेतनवत्त्वं स्यादन्त्ये चैकतनावथ ॥ ८७९ ॥
उच्छेदो व्युत्थस्य वैमत्ये य मिथो भवेत् ।
उस्ताधन्यतमोच्छेदे स्मृतेश्चानुपपन्नता ॥ ८८० ॥
सङ्घातरूपवत्त्वान्नत्वात्मा तनुर्यथा घटः ।
देहस्यानात्मता सिद्धा येत्येवमनुमानतः ॥ ८८१ ॥
मम देहः प्रतीतेश्च नात्मता मन्यते तनोः ।
अनित्यत्वाज्जडत्वाच्च शरीरस्यात्मता न छि ॥ ८८२ ॥
छन्द्रीयस्य न यात्मत्वं ममेन्द्रियं प्रतीतितः ।
शुवत्वं न य नेत्रादेस्तस्यैव शुव्यते यतः ॥ ८८३ ॥
मन एव मनुष्याणां कारणं अन्धमोक्षयोः ।
भोगोपकरणं चैवं तस्मादात्मा मनो न छि ॥ ८८४ ॥
मम प्राणः प्रतीतेश्च प्राणस्य यात्मता न छि ।
प्राणोऽस्मीति श्रुतौ योक्तः प्राणदेही परेश्वरः ॥ ८८५ ॥
अहं जानामि येत्यत्राहमर्थस्यात्मता ऋषु ।
तस्य धर्मतया ज्ञाते ज्ञाने सा न कथञ्चन ॥ ८८६ ॥
अजडशुवशुवत्वं प्रकृत्याद्यै जडे न य ।
अणुशुवस्य शुवत्वं विभावीशे न सिध्यति ॥ ८८७ ॥
तनु शुवत्वमापन्नं विषु भ्रम उद्यविद्यया ।

ઇતિ ચેન્ન ચતો જીવોઽજન્મા નિત્યઃ શ્રુતૌ શ્રુતઃ ॥ ૮૮ ॥

જન્મમૃત્યુ કથં સ્યાતામાત્મનો નિત્યતા ચદિ ।

સમીચીનં ન ચૈતદ્દિ કુતશ્ચેદુચ્યતે યતઃ ॥ ૮૮ ॥

દેહાત્મનોશ્ચ સંયોગવિયોગૌ કર્મયોગતઃ ।

જન્માત્મનઃ સ સંયોગો વિયોગો મૃત્યુસંજ્ઞકઃ ॥ ૮૯ ॥

જીવદોષા ન ચૈવં તુ બ્રહ્મણિ સમ્ભવન્તિ હિ ।

જીવબ્રહ્મવિભેદે ન ભેદશ્રુતિવિરોધિતા ॥ ૮૯ ॥

મુક્તાવપિ ચ જીવાત્મા જગદ્વ્યાપારવર્જિતઃ ।

તતો ન શક્યતે વક્તુમભેદો બ્રહ્મજીવયોઃ ॥ ૯૦ ॥

જીવબ્રહ્મવિભેદે નાભેદશ્રુતિવિરોધિતા ।

જીવો બ્રહ્માપૃથક્સિદ્ધસ્તતોઽભેદસ્તયોર્યતઃ ॥ ૯૦ ॥

કપિલસ્ય મતે જીવે સ્વીકૃતા જ્ઞાનમાત્રતા ।

અઙ્ગીકર્તુમશક્યા સા કુતશ્ચેત્ તન્મતે યતઃ ॥ ૯૧ ॥

ઇન્દ્રિયાણાં ચ વૈયર્થ્ય સ્વાપે જ્ઞાનં પ્રસજ્યતે ।

તાકિંકેસ્તન્ મતો જીવોઽચિદાગન્તુકબુદ્ધિમાન્ ॥ ૯૧ ॥

તચ્ચ શ્રુતિવિરુદ્ધં હિ વિજ્ઞાનાત્મા શ્રુતિર્યતઃ ।

સ્વેન રૂપેણ કિઞ્ચૈવં મુક્તૌ સ્વરૂપમાપ્યતે ॥ ૯૨ ॥

મોક્ષે તત્ કઃ પ્રવર્તેત તેષાં પાષાણસન્નિભે ।

તતો જ્ઞાનસ્વરૂપાત્મા વિભુજ્ઞાન ચ તદ્રૂણઃ ॥ ૯૨ ॥

જ્ઞાનસ્વરૂપમત્યન્તં નિર્મલં પરમાર્થતઃ ।

એવં વિષ્ણુપુરાણે હિ જ્ઞાનસ્વરૂપતાત્મનઃ ॥ ૯૩ ॥

મન્તા બોદ્ધેતિ પ્રામાણ્યાજ્ઞ જ્ઞાતા જીવો બુધૈર્મતઃ ।

જ્ઞોઽત એવેતિ સૂત્રં હિ તતો વ્યાસેન સૂત્રિતમ્ ॥ ૯૩ ॥

વિજ્ઞાન યજ્ઞં તનુતે જ્ઞાનોક્તિશ્ચેતિ યાઽઽત્મનઃ ।

વિજ્ઞાનગુણસારત્વાત્ સૂત્રે સા પ્રાજ્ઞવન્ મતા ॥ ૯૦ ॥

નાના જીવા હિ લોકેઽસ્મિન્ રામસ્યાંશાઃ સનાતનાઃ ।

મમૈવાંશો જીવલોકે જીવભૂતઃ સનાતનઃ ॥ ૯૦ ॥

श्रुवे नित्ये निजाशत्वमेवं गीताकृतेरितम् ।
 प्रभावतः प्रभावद्वि श्रुवेऽशत्वं छि ब्रह्मणः ॥ ८०२ ॥
 प्रभावानिव ब्रह्मांशी श्रुवानां मन्यते बुधैः ।
 उच्यते यैकदेशत्वाद् विशिष्टांशो विशेषणम् ॥ ८०३ ॥
 ब्रह्मणस्तु शरीरत्वाज्जुवो ब्रह्मविशेषणम् ।
 प्राधान्यान्न विशेष्यांशे यांशता प्राज्ञसम्भता ॥ ८०४ ॥
 न जायते श्रुतौ यैवं नित्यत्वमात्मनः श्रुतम् ।
 स्तन्यपानप्रवृत्तिर्न श्रुवे यानित्यता यद्वि ॥ ८०५ ॥
 श्रुवानां सृष्टिवादस्तु देहयोगेन नान्यथा ।
 श्रुवानां मृत्युवाद्योऽपि श्रुव देह वियोगतः ॥ ८०६ ॥
 अनादिकालतो बद्धा श्रुवा दैवाप्यकर्मणा ।
 अत्र कर्माणि कुर्वन्ति भुञ्जन्ति तद्गलानि च ॥ ८०७ ॥
 बद्धाश्च गुणभय्या ते दैव्या श्रीराममायया ।
 ज्ञानप्रकाशसङ्क्षोभं प्राप्ताश्च प्राकृता नराः ॥ ८०८ ॥
 वदन्ति मलिना स्वौंश्य संसारिणोऽज्ञातायुतान् ।
 नानायोनिषु सञ्जाता देहात्मभ्रमकारिणः ॥ ८०९ ॥
 रामाधीनत्वशून्यस्व स्वातन्त्र्यमतिशालिनः ।
 श्चरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवानिति ॥ ८१० ॥
 आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो भया ।
 यक्ष्ये दास्यामि मोदेष्ये षत्यज्ञानविमोहिताः” ॥ ८११ ॥
 स्वकर्मणः क्लस्याथ स्वतन्त्रं च क्लप्रदम् ।
 रामतुल्यं छि मन्यन्ते रामभिन्नं सुरासुरम् ॥ ८१२ ॥
 तापत्रयेण सन्तप्ता अनाथा दुःषिनस्ततः ।
 रामानुकम्पया जाताः सत्सङ्गरुचयस्तथा ॥ ८१३ ॥
 सद्गुरुं च प्रपन्ना ये राममन्त्रेण दीक्षिताः ।
 स्मरन्तो ब्रह्म रामं ते देवं त्यक्त्वाऽर्थिरादिना ॥ ८१४ ॥
 रामधाम्नि गताश्चाथ श्रीरामगुणसंयुताः ।
 नित्यानन्तसुभं प्राप्ता दुःखमूलविवर्जिताः ॥ ८१५ ॥

रामानुभवकतीरो भोगसाम्यं गतास्तथा ।
 ज्ञानसङ्क्षोभशून्याश्च जगदव्यापारवर्जिताः ॥ ८१६ ॥
 सर्वलोक सुश्रारा रामकैकर्यकारका ।
 तेषां मुक्तिमवाप्तानां कर्मबन्धः पुनर्न हि ॥ ८१७ ॥
 द्युभार्षा वे निमज्जन्तं दृष्ट्वा ज्वमडेतुकः ।
 करुणासिन्धुरामस्य जायते कोऽप्यनुग्रहः ॥ ८१८ ॥
 पुण्यं भवति याज्ञातं रामस्यानुग्रहेण हि ।
 अभावो जायते तस्माद् विद्वेषप्रतियोगिकः ॥ ८१९ ॥
 श्रीरामरामभक्तानामाभिमुष्यस्य कारणम् ।
 तज्जन्त्यादाभिमुष्याद्धि जिज्ञासा समुद्येति य ॥ ८२० ॥
 सम्बन्धिनी विभागस्य सङ्ग्रहासङ्ग्रहाद्यो ।
 श्रीमद्रामस्य भक्तानां संवाद्ये जायते ततः ॥ ८२१ ॥
 भवत्यनन्तरं तस्मात् सदाचार्यसमाश्रयः ।
 सदाचार्यश्रयेणाय उद्योपाद्येयनिश्चयः ॥ ८२२ ॥
 रामेतरास्य वैराग्यं रामे प्रीतिश्च जायते ।
 निवृत्ते रामभिन्नानां रामप्राप्तेश्च कारणम् ॥ ८२३ ॥
 अङ्गीकरोति तत्पश्चात् सिद्धोपायश्च चेतनः ।
 श्रीरामप्राप्तये सोऽथ त्वरते भृशमुत्सुकः ॥ ८२४ ॥
 रामः स्मरति तं याथ स्वसम्प्राप्तिसमुत्सुकम् ।
 यथा स्वाम्युत्सुकं वत्सं धेनुर्वात्सव्यवारिधिः ॥ ८२५ ॥
 आश्लिष्टे य विनष्टे स्तस्तत्प्रारब्धपापके ।
 भागेनाथ विनष्टे स्तस्तत्प्रारब्धात्मके य ते ॥ ८२६ ॥
 मनश्चेन्द्रियसंयुक्तं प्राणेन तस्य युज्यते ।
 प्राणो ज्वेन संयुक्तो भूतसूक्ष्मैस्तु युज्यते ॥ ८२७ ॥
 सर्वेश्वरस्य रामस्य संसर्गो जायते ततः ।
 तन्मार्गस्य प्रकाशोऽथ लार्द्ररामानुकम्पया ॥ ८२८ ॥
 नाऽया मूर्धन्यया याथोका मति लुद्यतात् किल ।

शरोरान्निर्गतो भक्त उध्धे याव्यर्कं रश्मिभिः ॥ ८२८ ॥

निदाघे योष्मतासत्त्वान्निशायाञ्च्यपि रश्मयः ।

अथर्थन्त्ययिरादृश्यं पुमांसमातिवाडिकाः ॥ ८३० ॥

दिनं तत्रार्थिषोऽह्मश्च शुक्लं पक्षं च गच्छति ।

समेति शुभ्रपक्षात् स उत्तरायणमेव हि ॥ ८३१ ॥

तस्मात् संवत्सरं तस्माद् वायुं वायोश्च भास्करम् ।

सूर्याद् विधुं विधोश्चाथ विधुतं वरुणं ततः ॥ ८३२ ॥

ततश्चेन्द्रं ततो धातृलोकं गच्छत्युपासकः ।

अतिकामति पश्चाद् भूम्याभावरणसप्तकम् ॥ ८३३ ॥

उल्लङ्घ्य प्रकृतिं सोऽथ विरजामवगाढते ।

ततः सूक्ष्माच्छरीराद्दि विश्वश्च भवत्यसौ ॥ ८३४ ॥

प्रादुर्भवत्यथो यास्यानघत्वादिगुणाष्टकम् ।

अमानव करस्पर्शां भवत्यस्य ततः परम् ॥ ८३५ ॥

श्रीमदरामस्य सङ्गुल्पाद् दिव्यदेहो भवत्यसौ ।

कालकाल्येतरे दिव्ये देशे प्राप्नो भवत्यथ ॥ ८३६ ॥

सरस्यैरम्मदोयेऽथ दिव्ये स्नानं करोति सः ।

भवत्यनन्तरं यासौ दिव्यभूषणभूषितः ॥ ८३७ ॥

दिव्यं याथ विमानं हि समावृढो भवत्यथम् ।

तिल्यारण्यप्रवेशोऽस्य विमानारोहणानु ॥ ८३८ ॥

अप्सरोभिश्च दिव्यैर्हि भव्या यास्य सुसत्कृतिः ।

तिल्यगन्धप्रवेशोऽस्य तादृश्याः सत्कृतेः परम् ॥ ८३९ ॥

तिल्यगन्धं प्रविश्याथ ब्रह्मगन्धं विशत्यथम् ।

सम्प्राप्नोति ततश्चायं प्राकृतेतरगोपुरम् ॥ ८४० ॥

वैकुण्ठनगरस्याभिर्भवत्यस्य ततः परम् ।

भवत्ययं च तत्र श्रीनारायणाभिनन्दितः ॥ ८४१ ॥

गोलोकस्थाथ सम्प्राप्तिर्भवत्यस्य मलात्मनः ।

भवत्यसौ हि तत्राथ श्रीकृष्णेनानुमोदितः ॥ ८४२ ॥

ततः साकेतलोकस्य प्राप्नोत्यथ य गोपुरम् ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यैर्देवैः स्तुतं य वन्दितम् ॥ ८४३ ॥
 वेदैर्निवेदितं याथ श्रीरामेणामिनन्दितम् ।
 समृद्धं परमं दीप्तं सर्वथा याथ सर्वदा ॥ ८४४ ॥
 परात्परमयोर्ध्वं य सुषमासागरं शुभम् ।
 अयोध्यानगरं यासौ सम्प्राप्नोति ततः परम् ॥ ८४५ ॥
 यत्रास्ति सरयू रम्या प्रमोदाप्यं य काननम् ।
 लीलास्पदं य रामस्य रत्नायलः सुशोभितः ॥ ८४६ ॥
 पूर्वद्वारे य यस्यास्ति सुग्रीवो हि कपीश्वरः ।
 द्वारे तु पश्चिमे श्रीमान् राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ ८४७ ॥
 उत्तरे तु मडावीरो, बालिपुत्रस्तथाङ्गदः ।
 दक्षिणे करुणा-सिन्धुर्मारुतिश्च मडाबलः ॥ ८४८ ॥
 दिव्यसूरिसदः प्रत्युद्गच्छत्ययं समुत्सुकः ।
 राजमार्गं ततो याति ब्रह्मतेजो विशत्यथ ॥ ८४९ ॥
 दिव्यस्य गोपुरस्याथ प्राप्तिर्भवति यास्य हि ।
 ब्रह्मवेश्म प्रवेशोऽथ भवत्यस्य मडात्मनः ॥ ८५० ॥
 कल्पवृक्षतले यास्ति साकेते ब्रह्मवेश्मनि ।
 सुवर्णमण्डपे यत्र भासुरा रत्नवेदिका ॥ ८५१ ॥
 रत्नसिंहासनं यत्र वर्तते सूर्यसन्निभम् ।
 विशालं कमलं दिव्यं सल्लस्रदलशोभितम् ॥ ८५२ ॥
 अधःस्थिते वितानस्य तत्र सिंहासने वरे ।
 आसीनं परमं रम्यं श्रीरामं सीतया सह ॥ ८५३ ॥
 दिव्यायुधान्वितं याथ दिव्यपार्षदसंयुतम् ।
 दिव्यभूषणवस्त्रैश्च भूषितं वीक्षते ह्यसौ ॥ ८५४ ॥
 नमस्करोति साष्टाङ्गमभ्यासं समुपैति य ।
 कोऽसि त्वमि ति पृष्टोऽथ श्रीरामेण परात्मना ॥ ८५५ ॥
 शेषोऽहं शेषिणो नाथ तन्मैव सकलेशितुः ।
 एतयेवं निगदन्तं य श्रीरामः करुणार्णवः ॥ ८५६ ॥

स्वीयोत्सङ्गसमारुढमालिङ्ग्य विदधाति छि ।
 सर्वान् कामानवाप्नोति यायं रामेण सङ् ततः ॥ ६५७ ॥
 गुणानां विग्रहादेश्च स्वरूपरूपयोस्तथा ।
 प्रत्यक्षाज्जायते प्रीतेः प्रकर्षो छि ततः परम् ॥ ६५८ ॥
 अनेक विग्रहाणां य जायतेऽथ परिग्रहः ।
 कामयारे य लोकानां समर्थोऽपि भवत्ययम् ॥ ६५९ ॥
 अवस्थासु य सर्वासु सर्वयोर्देशकालयोः ।
 केङ्कुर्येषु य सर्वेषु याति यायं प्रसन्नताम् ॥ ६६० ॥
 छान्दोग्ये मुक्तश्रवस्य पुनरावृत्तिवर्जनात् ।
 भगवताऽपि गीतायां बोधयता धनञ्जयम् ॥ ६६१ ॥
 भगवन्तमुपेतस्य पुनर्जन्मनिषेधनात् ।
 श्रीरामं समवाप्नोऽयं कर्मयोनि न गच्छति ॥ ६६२ ॥
 आनन्दी नाथ श्रुवोऽयं रामं प्राप्य रसात्मकम् ।
 समिच्छति पुनर्जन्म दृग्भालयमशाश्रतम् ॥ ६६३ ॥
 सत्यसन्धः प्रतिश्रुत्य प्रपन्नायाभयं स्वयम् ।
 निवर्त्तयेद् भये नैनं श्रीरामः श्रितवत्सलः ॥ ६६४ ॥
 श्रीरामपद्मतौ यैवमर्थिरादिकपद्मतिः ।
 श्रीमद्रामेश्वरार्येण सङ्क्षेपेण छिः वर्णिता ॥ ६६५ ॥
 अद्भुतमुक्तत्वभेदाभ्यां श्रुवा यैवं द्विधा मताः ।
 मुक्ताश्च कर्माणां मुक्ता अद्भुताश्च तेन छि ॥ ६६६ ॥
 कादाचित्काश्च नित्याश्च मुक्तभेदो द्विधा मतः ।
 आदिमाः पूर्वमुक्ताश्चान्तिमा अद्भुताः कदापि न ॥ ६६७ ॥
 अणुश्रुवो मतो ज्ञाता “अेष उ द्रष्टे” तिश्रुतेः ।
 ज्ञातेति कथनाज्जुवे कर्तृत्वमपि सिद्ध्यति ॥ ६६८ ॥
 सामानाधिकरण्येन ज्ञानकर्तृत्वयोस्ततः ।
 येतनोऽङ्कं करोमी तिप्रतीतिरुपपद्यते ॥ ६६९ ॥
 कर्तृत्वमात्मनो धर्मो भोक्ताभोग्यमि तिश्रुतेः ।

येतनस्यात्र कर्तृत्वं भोक्तृत्वे हि प्रयोजकम् ॥ ९७० ॥

अन्यः करोति भुङ्क्तेऽन्यः कथञ्चिन्नोपपद्यते ।

प्राज्ञैः कर्मकर्तेऽपि सम्मतं कर्मणः क्लमम् ॥ ९७१ ॥

आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तोत्याहुर्मनीषिणः ।

इतिश्रुतिप्रमाणात्वात् कर्तृत्वं नात्मनो ननु ॥ ९७२ ॥

किन्त्वन्तःकरणस्थं तदव्यस्तमात्मनीति नु ।

मैवं प्रतीयतेयात्र कर्तृता मनसो न यत् ॥ ९७३ ॥

किन्तूपकरणत्वं वै भोक्तृत्वे यात्मनो मतम् ।

अन्यथा चेन्द्रियादेश्च कर्तृत्वं सम्भवेत् ऋषु ॥ ९७४ ॥

कर्तृत्वमात्मनस्तस्मान्नैषा श्रुतिर्निषेधति ।

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वाद् वै व्यासेन सूत्रितं ततः ॥ ९७५ ॥

ततश्चा उं करोमी तिप्रतीतिरुपपद्यते ।

यथात्मनो न कर्तृत्वं शास्त्राणां व्यर्थता भवेत् ॥ ९७६ ॥

उन्ता येन्मन्यते उन्तुं उतश्चेन्मन्यते उतम् ।

उभौ तौ न विजानीतो नायं उन्ति न उन्यते ॥ ९७७ ॥

नन्वेवं प्रतिषिद्धा य उयात्मनो उन्तृता श्रुतौ ।

इति येन्नात्मनित्यत्वाद् उन्तृता वर्जिता यतः ॥ ९७८ ॥

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

अहङ्कारविमुढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते ॥ ९७९ ॥

इत्येवं ननु गीतायां निषिद्धा कर्तृतात्मनः ।

मैवं श्रवस्य कर्तृत्वं सांसारिकप्रवृत्तिषु ॥ ९८० ॥

न स्वरूपप्रयुक्तं हि गुणसंसर्गतो यतः ।

उदीरितश्च गीतायामुत्तरत्रायमाशयः ॥ ९८१ ॥

पञ्चैतानि मडाभाडो कारणानि निबोध मे ।

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ॥ ९८२ ॥

विविधा य पृथक् येष्टा दैवं शैवात्र पञ्चमम् ।

शरीरवाङ्मनोभिर्यत् कर्म प्रारभते नरः ॥ ९८३ ॥

न्याय्यं वा विपरीत वा पञ्चैते तस्य उेतवः ।
 तत्रवं सति कर्त्तारमात्मानं केवलं तु यः ॥ ६८४ ॥
 पश्यत्यकृतबुद्धित्वात्र स पश्यति दुर्मतिः ।
 प्रश्नोपषिदि कर्त्ता स्पष्टं श्रुवः समीरितः ॥ ६८५ ॥
 ग्राहणस्य विहारस्य यात्मनः कथनान्तश्छूतौ ।
 आत्मनश्चैव कर्तृत्वं बाह्यरायणसम्मतम् ॥ ६८६ ॥
 विज्ञानं यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेऽपि य ।
 तैत्तरीयेऽपि येत्येवं कर्त्तव्यमात्मनः श्रुतम् ॥ ६८७ ॥
 बुद्ध्येव हि कर्त्तात्वं साङ्ख्यास्तु प्रवदन्ति हि ।
 सम्भवेच्च तथात्वे तु बुद्ध्येव हि भोक्तृता ॥ ६८८ ॥
 कर्तृत्वे य मते बुद्धेः समाधिश्च भवेन्न हि ।
 आत्मनः कर्तृता तस्मात् सिद्धान्ते स्वीकृतम् ॥ ६८९ ॥
 तक्षावत् स्वेच्छया यात्मा करोति न करोति य ।
 जडबुद्धेस्तु कर्तृत्वे व्यवस्थैषा न सम्भवेत् ॥ ६९० ॥
 त्वायत्तं राघवायत्तं वा कर्तृत्वं किमात्मनः ।
 श्रुवस्य भोक्तृता तस्मात् पक्षश्चाधो मनोहरः ॥ ६९१ ॥
 विधिनिषेधशास्त्राणां वैयर्थ्यं यान्यथा भवेत् ।
 पिप्यलं स्वाद्गु यात्तीति श्रुवस्य भोक्तृता श्रुतौ ॥ ६९२ ॥
 एति येन्न यतो श्रुवे राघवाधीनकर्तृता ।
 अन्तः प्रविष्टः शास्ते” ति श्रुतौ रामो हि शासकः ॥ ६९३ ॥
 विधिनिषेधशास्त्राणां वैयर्थ्यं हि तथा ननु ।
 मैवं श्रुवस्य यत्नं यद् वीक्ष्य स्वानुमतिं भवतु ॥ ६९४ ॥
 रामो दत्ते ततो श्रुवो योग्यो विधिनिषेधयोः ।
 तथा प्रवर्त्तते याथ इलदाने तु यात्मनः ॥ ६९५ ॥
 वैषम्यं याथ नैर्घृण्यं मन्येते राघवे न तु ।
 अवोयद् भगवाँश्चैव गीतायां स्वयमेव हि ॥ ६९६ ॥
 तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
 ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ ६९७ ॥

तानलं द्विषतः कूरान् संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजत्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ ९९८ ॥
अेष अेव साधुकर्मे त्यादिश्रुतिप्रमाणातः ।
अप्पिलं यात्मकर्तृत्वं रामाधीनं लि मन्थते ॥ ९९९ ॥
कर्तृत्वं राधवाधीनं निर्दोषं श्रुतिसम्मतम् ।
विशिष्टाद्वैतसिद्धान्ते श्रुवस्य मन्थते ततः ॥ १००० ॥
श्रीविद्यानन्दशिष्येण पूर्णानन्देन धीमता ।
श्रीप्रमिताक्षराभ्याया वृत्तेः सारो विनिर्मितः ॥ १००१ ॥
एति जगद्गुरु श्रीपूर्णानन्दाचार्य सिद्धान्तसार्वभौम विरचितः
श्रीबोधायनमतादर्शः सम्पूर्णः ।

Authored by Swami Purnanandacharya, within this essay, the complete elucidation of concepts such as Arthapanchak, Tattvatraya, and Rahasyatraya in the Sri Sampradaya is undertaken by Sri Acharya. It refutes the views of various non-theistic philosophies like Buddhism, Jainism, Prabhakara, and Charvaka. Critiques of some theistic philosophies, including Advaita, are also presented. The nature of surrender (Prapatti) is investigated, and there is an in-depth discussion on the aspects of Bhagavan according to the Pancha Vyuhavada and their various activities. The essay also explores the transcendental nature of Shri Ram and provides a clear understanding of the concept of Prameya (subject of knowledge) and Pramana (means of knowledge). It delves

into the distinctions between the inert and the sentient, discusses the qualities of Sattva, and provides a detailed analysis of Mahat Tatva, Ahamkara, Tanmatras, Mahabhuta, Akasha, Sharira, Indriya, Kala, and more.

Proofread by Parashara Ranganathan

——
Shri Bodhayanamatadarshah
pdf was typeset on January 23, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

